FORTUL

Cartea I din
Mercenarii Planurilor

H.C. Andrei

Înălţarea şi decăderea regatelor mercenarilor interplanari

Mercenariatul interdimensional este o instituţie cu fundaţii bine stabilite în timp. Mercenarii au fost folosiţi în războaie încă de la începuturile primelor treceri interplanare.

Unii sunt de părere că mercenarii au început ca exploratori a portalurilor între Domenii, când trecerile erau necunoscute şi instabile. Destinaţiile lor puteau fi în planuri infernale sau periculoase. Pe măsură ce rasele Domeniilor se întâlneau aveau nevoie de războinici, diplomaţi, intermediari care lucrau pentru plată, fără să le pese de apartenenţa la o anumită rasă, credinţă sau Domeniu.

Odată cu formarea oraşelor-stat nod sau interplanare şi noi descoperiri mercenarii au devenit tot mai bine văzuţi deoarece legăturile dintre Domenii se transformau în rute de comerţ pe care era nevoie de protecţie. Economia oraşelor-stat duduia. Bandele de mercenari se întăreau, cu ajutorul magicienilor şi armelor magice sau magteh puteau distruge armate întregi.

Interesele oraşelor-stat erau servite deoarece mercenarii îi ajutau să aducă sub controlul lor teritorii întregi care le mărgineau în interiorul Domeniilor. În schimbul unor concesii economice sau sub ameninţarea mercenarilor.

Casta mercenarilor şi-a atins apogeul când Puterile şi agenţii lor au început să folosească companiile de mercenari în războaiele dintre ele. Era mult mai simplu să folosească bande de mercenari bine antrenaţi şi bine echipaţi decât propriile forţe. Şi mercenarii nu aveau alt crez decât plata pentru serviciile lor.

În acele timpuri contractele dintre mercenari deveniseră geas, care obligau părţile magic, neputând fi desfăcute. Bandele de mercenari deveniseră armate de militari profesionişti, căliţi în focul bătăliilor, întăriţi cu magii puternice. Ajunseseră să dicteze pe lumi mai înapoiate. Şi pe măsură ce

timpul trecea mercenarii deveneau din ce în ce mai organizați, devenind armate multirasiale, cosmopolite, taberele lor adevărate lumi în miniatură.

Jar at Sur, campion al uriaşilor înghețați şi-a creat o companie de mercenari formată din uriaşi, hymiri, giganți abysali şi demizei. Cu uşurință au absorbit alte companii şi cucerit un teritoriu întins. Până la urmă au cucerit întreaga lume şi au tot strâns războinici capabili, până şi zeii au început să simtă teamă față de puterea lor.

Şi alte bande de mercenari îi urmară exemplul. Cucerind teritorii întinse, pe care ar fi trebuit să le apere.

Înființând regate ale mercenarilor.

Recrutorii regatelor mercenarilor ajunseseră să recruteze din toate rasele şi Domeniile. Alte bande înființară adevărate şcoli pentru antrenarea ucenicilor transforându-i în războinici profesionişti care făceau cît greutatea lor în aur. Şcolile mercenarilor deveniră faimoase în Domenii.

Diferite bande de mercenari se specializau în diferite stiluri de luptă.

De exemplu legendarul Magnus Ochi de Foc îşi concentrase banda pe vrăjitori şi alți practicanți a Artelor Oculte şi soldați doar ca auxiliari. Alfe, Stăpânul Bestiilor îşi creease o armată de bestii de luptă aduse din toate dimensiunile.

Mercenarii continuară să devină tot mai puternici. Bandele se transformaseră în regate, case care creeau o legătură puternică între membrii lor. Şi armatele lor continuau să se mărească devenind forțe printre Domenii. Atât de puternice încât deveniră o amenințare pentru întregi Domenii. Şi pentru oraşele-stat Nod care îi sprijiniseră multă vreme.

În special Olynt, Tegara, Nysa care erau oraşe mai noi şi se temeau de armatele merenarilor care nu mai țineau seama de vechile acorduri. Lor li se adăugară vechile oraşe Tyr, Sardes şi Kaset. Li se alăturară şi lumi. În special Nyssara unde populația suferise din cauza mercenarilor.

Se hotărâră să apeleze la Puteri. Să le facă să înțeleagă că armatele mercenarilor se transformaseră în armate de bandiți care prădau nestingherite Domeniile fără pic de respect.

Puterile au ascultat dar neputând interveni direct au recurs la o stratagemă. Au asmuțit, sau mai degrabă ademenit, Puterile Iadurilor împotriva regatelor mercenarilor.

Şi îndepărtară Gardienii care de obicei aveau grijă de integritatea Domeniilor.

Hoardele Iadurilor năvăliră ca un tăvălug peste armatele mercenarilor. Care se apărară cu înverşunare şi măcelăriră valurile de creaturi ale Abysului. Dar degeaba, Iadurile se deschiseseră şi se revărsau fără sfârşit. Diavolii se rostogoliră peste ei distrugându-i. Aproape toate regatele mercenarilor fură năpădite de armiile Iadurilor.

Şi mercenarii care vrură să se retragă îşi găsiră căile blocate de armatele ridicate de oraşele Nod dintre Domenii.

Mercenarii fură măcelăriți.

După care armatele unite ale oraşelor-stat îşi continuară lupta distrugând şi regatele mai mici ale mercenarilor. Distrugând pentru totdeauna amenințarea regatelor interplanare de mercenari.

Mercenariatul interplanar a continuat să existe, fiind folosiți de către facțiuni, dar niciodată nu au mai avut atâta putere ca pe vremea Regatelor. Şi acum există bande de mercenari. Unele şcoli încă există, antrenând războinici pentru pericolele Domeniilor. Iar mercenarii, ca şi oraşele-stat, țin minte istoria şi nu au mai fost niciodata încercări de-a fi construite regate ale mercenarilor.

- Anro Sysnar, istoric al oraşului-nod Sardes

FORTUL

CARTEA I din Mercenarii Planurilor

de H.C. Andrei

I

Vârtejul de lumină unduitoare lăsă să treacă şapte fiinţe.

Murdari şi obosiţi, mercenarii sub comanda lui Darr tocmai se întorceau dintr-o misiune periculoasă şi hotărâseră, sau mai degrabă fuseseră nevoiţi, să folosească ca staţie de tranzit unul dintre avanposturile secrete ale Legiunii.

Locul nu se dovedea exact ce crezuseră.

*****

Arkady îşi lumină mâna pentru a străpunge bezna ce-i înconjura. Imediat alte două lumini i se alăturară, una din vârful unui sceptru, cealaltă provenind de la un luminoglob aprins în grabă.

Mercenarii se transportaseră într-o sală circulară, largă, cu pereţii acoperiţi de rune.

În mijlocul sălii se afla platforma pentru translocare, sau alte mijloace de călătorie vrăjitorească aflate la îndemâna călătorilor interplanari. Restul sălii, lipsit de orice mobilier sau structură în afara unui pilon asmănător cu un totem, înalt cam cât un om matur, plin de basoreliefuri şi simboluri magice, care controla mijlocul de călătorie vrăjitoresc. Totemul se găsea lângă platformă, în partea opusă uşii.

În jurul platformei rotunde se aflau împrăştiate cel puţin o duzină de cadavre, greu de observat în lumina slabă aruncată de aventurieri. Şi unele păreau a aparţine fiinţelor Iadurilor sau bestii de luptă.

Îi luă doar o secundă lui Darr să analizeze situaţia:

„Formaţie defensivă!”

Mercenarii ştiau exact ce trebuiau să facă. Doi dezactivară câmpul de susţinere care făcea să plutească platforma de transport materiale. O platformă dreptunghiluară, cu un totem de control în centru şi cu marginile puţin ridicate, din piatră pură. Rune erau înscrise pe fiecare latură şi pe fundul platformei. Cutii de depozitare, săculeţi de transport şi două cufere lungi ocupau platforma. Alte două totemuri mai mici scluptate în partea din faţă a platformei, cu pietre magice încrustate în ele şi tot felul de scrieri ciudate acoperindu-le, adăposteau rezervorul de vrăji a aventurierilor şi magia de protecţie a platformei.

Odată ce platforma atinse podeaua, ursoidul Boro atinse runa ridicând scutul magic pe o rază de trei metri. Ceilalţi mercenari făcură cerc, cu armele pregătite de luptă.

„Ai spus că locul ăsta e sigur!” îi reproşă Darr lui Arkady arătându-i cadavrele.

„Este o afurisită de locaţie ascunsă a Legiunii. Cine ar fi destul de tâmpit să atace un avanpost a Legiunii.”

„Nu ştiu, dar cineva a făcut-o. Nu avem timp de discuţii. Boro, echipă cu Arkady şi Teea. Skar ia-l pe Cagn27. Vreau să cercetaţi situaţia. Astera, încearcă să vezi dacă găseşti o metodă de a pleca de aici. Ştiţi rutina. Plecaţi!”

Întradevăr, aventurierii cunoşteau rutina. Mai ales pentru situaţii neobişnuite când se trezeau în locaţii necunoscute. De-a lungul timpului unii dintre ei se aflaseră în situaţii în care se văzuseră nevoiţi să exploreze subterane sau vase vechi, ruine în Domenii.

Odată ce luminară ca lumea sala, cu ajutorul unei sfere strălucitoare aduse în existenţă de Astera, văzură că exista o singură ieşire.

O uşa formată din două bucăţi care se găseau retrase doar pe jumătate în pereţi. Aventurierii se preocupară mai întâi să identifice cadavrele din încăperea de tranzit.

Erau trei legionari purtând armurile şi însemne de războinici, restul fiinţe demonice de luptă. Varietăţi fiind cei înalţi, subţiri, cu

brațe lamă şi patrupezi mari groşi ca butoaiele, plini de muşchi, asemănători cu urşii, numiți quntari.

După urmele de pe corpuri demonii fuseseră ucişi cu magie şi arme cu quass. Era clar după numărul cadavrelor că apărătorii se luptaseră până la ultima suflare şi făcuseră ravagii printre atacatori. Şi după o scurtă investigație magică Arkady îşi dădu seama că nu erau morți de mai mult de o zi. Vrăjiile platformei nu detectară semne de viață în jur, dar magia folosită era slabă şi nu întotdeauna te puteai baza pe ea.

Cât timp restul aventurierilor cercetau încăperea Boro împreună cu războinicul rys, Skar păziseră uşa. Nu se ştia niciodată.

Lumina arăta un coridor întins, pustiu, pornind de la sala de tranzit, cu o serie de uşi pe fiecare parte.

În spatele cărora se dovediră a fi doar magazii, cămăruțe de tranzit unde călătorii se puteau odihni şi o cameră largă cu o masă rotundă în centru, probabil pentru negocieri.

Peste tot găsiră cadavre de demoni, creaturi demonice de luptă şi cadavre de pitici purtând livierele de servitori în Legiune. Pe locuri se aflau şi războinici a Legiunii, când îi căutară nu găsiră nici o armă asupra lor.

Dar nu găsiră nici o ființă în viață.

Înaintară cu grijă sub lumina aruncată de proiectorul lui Cagn27 şi luminoglobul lui Boro. Arkady prefera să-şi folosească puterile sondând teritoriul în fața lor prin mijloace magice, atent la orice aură care ar fi dat de gol creaturile Iadurilor.

Avanpostul era un loc întunecat, macabru, acoperit în diferitele tipuri de sânge a celor ce-şi pierduseră viața. Din loc în loc cadavrele soldaților Legiunii sau a ființelor demonice.

Pentru aventurieri însă nu era mai înspăimântător decât alte locuri ciudate pe care le vizitaseră aşa că cu toate că înaintau cu grijă nu erau înfricoşați.

În fapt Arkady şi Skar doreau o confruntare, legăturile lor cu Legiunea erau mai strânse decât a celorlalți şi vroiau răzbunare.

Fugit de pe una din lumiile rysiilor din pricina sărăciei, Skar se înrolase într-o companie de mercenari, care fusese decimată la scurt timp după. El supravieţuise şi se alăturase Legiunii, luptase în diferite războaie în slujba lor urcând în rang până ce părăsise rândurile lor pentru a deveni din nou mercenar. De atunci trecuse ceva timp dar legătura cu Legiunea rămăsese puternică. Datora mult Legiunii. Prea mult ca să lase ceea ce se întâmplase aici nepedepsit.

Arkady pe altă parte nu făcea parte din Legiune dar avea mulţi prieteni care făceau parte din ea, luptase alături de ei de-a lungul şi latul Domeniilor timp de zeci de ani de când părăsise oraşul-lume natal. Le cunoştea bine bazele, comenzile magice şi protocoalele pentru situaţii de urgenţă.

În camera porţii Astera îi explica lui Darr imposibilitatea de-a activa portalul interdimensional din nou. Avanpostul dispunea de propriul mijloc de translocare, şi funcţiona, dar se părea că nu dispunea de energie, ca şi cum cineva ar fi supt toată puterea în altă parte.

Orice încercare de divinare se lovea de-o interferenţă magică puternică. La fel şi încercarea de deschidere a portalului către alte Domenii. Teea pornise unitatea de scanare a platformei de transport, senzorii pasivi detectau o sursă energetică slabă undeva sub ei dar nu o puteau da o localizare exactă. Existau o serie de emanaţii puternice, de natură magică, care dereglau echipamentele şi îngreunau comunicarea cu echipele.

La prima intrersecţie echipele se despărţiră, Arkady alegând să continue pe acelaşi nivel cu echipa sa, în timp ce Skar şi Cagn27 urcară pe scară largă tăiată în piatră ce ducea la nivelele superioare.

Pe măsură ce înaintau Arkady îşi dădu seama că intraseră în zona centrală a avanpostului. Aici, panouri încastrate în pereţi ofereau o lumină difuză. Neexistând sursă de energie Boro îşi dădu cu părerea că erau flourescente.

Găsiră o sală de mese, camere pentru personalul avanpostului şi o sală de recreeaţie. Înaintau cu grijă, peste tot corpuri de

demoni, găsiră o grămadă de bestii de luptă, lipsite de inteligență, dar puternice şi agile, ce formau carnea de tun a armatelor demonice.

Aventurierii erau atenți, cine ştie ce lăsaseră în urmă demonii sau apărătorii fortului. Întâlniseră şi-n alte dăți viermi sau alte ființe mici care se agățau sau intrau în corpurile țintelor hrănindu-se cu ele din interior. Ca un fel de mine vii lăsate în urmă de armatele Iadurilor. Şi nu erau singurele capcane lăsate de ființele Iadurilor, mai lăsau şi capcane magice care smulgeau viața din corp sau împietreau pe cei destul de nenorocoşi să le declanşeze.

Detectorul formelor de viață ce-l purta Teea arăta că nu erau în pericol. Dar Arkady era prudent, avanpostul era un labirint de coridoare şi cine ştie ce ascundea în adâncurile sale.

Boro se oprise lângă bucătărie şi controla diferitele tipuri de mâncare. Tipic pentru ursoid. Doar când dădu peste trupul bucătarului sfârtecat întoarse capul şi ieşi afară dezgustat.

Rămăsese în urmă.

Mormăi ceva despre respectul pentru mâncare, şi se luă după ceilalți, ursoidul considera întotdeauna că asigurarea proviziilor ca fiind de extremă importanță. Luptai mai bine pe stomacul plin. Clătină capul. Operațiunea fusese o problemă de la început dar mercenarii îndepliniseră obiectivele.

Iar acum în loc să sărbătorească alături de nişte ursoaice bine proporționate se pierduseră prin mormântul acesta.

Preluă mirosul lui Arkady.

Şi-l urmă. Arkady făcea parte din rasa elfilor sălbatici, aşa le spuneau alte rase, numele lor adevărat fiind de nepronunțat de străini. O subrasă a elfilor, cu piele albă şi bine făcuți, un pic mai înalți decât oamenii. Renunțaseră la calea pacifistă a majorității elfilor şi deveniseră solitari, colindând dimensiunile în clanuri mici cu ajutorul oraşelor-lume. Ursoidul vizitase un astfel de oraş şi fusese profund impresionat de legătura pe care o formaseră între ei şi natură.

Dar în schimb elfii sălbatici luptau împotriva celor care desacrau natura cu o furie rar întâlnită, folosindu-şi puterile

magice. Legătura lor cu natura devenea o armă puternică, capabilă de-a distruge armate întregi dintr-o singură suflare.

Văzuse regiuni întregi transformate în iaduri verzi, în care nimeni nu avea curaj să intre deoarece magia sălbatică eliberată de elfii albii dădea naştere monştrilor. Monştrii cu adevărat, de zeci de metri înălțime cu piele ca o armură naturală.

Iar Arkady era printre cei mai puternici vrăjitori pe care îi văzuse, capabil de lucruri pe care alți magicieni le-ar fi considerat miracole. Boro l-ar fi urmat oriunde, elful alb îi salvase viața după ce Boro, vânător fiind, fusese atacat de-o groază a tribului său. Una dintre cele puternice, Groazele transformaseră lumea ursoizilor într-un loc unde lupta era un mod de viață, singurul mod prin care rasa sa supraviețuise înainte de-a forma portalurile către alte lumi din Domeniu. Groază gigantică pe care Arkady o distrusese după o bătălie înfiorătoare care şi acum aducea un fior în blana sa.

Astfel gândind intră în sala de comandă a avanpostului.

Aici comenzile fortului se dovedeau a fi magtek, amestecate cu cele magice. Teea studia deja coloana centrală a încăperii, din cristal, cu o serie de umflături şi găuri.

„Acesta este creierul." trecu mâna pe care purta apărătoarea de identificare peste coloană. „Sau mă rog cred că era. Acum e mort."

„Vezi ce e cu el. Ultima oară când am văzut unul din astea un spirit viu îl controla." o informă Arkady în timp ce studia comenzile magice a fortului şi-şi dădu seama că erau consumate ca şi cum ceva ar fi smuls magia din ele. Şi îi era imposibil să folosească magia proprie ca să le trezească la viață din nou.

*****

La nivelul superior cealaltă echipă găsise o sală dreptunghiulară cu mici suprafețe pătrate de vegetație înconjurate de pietricele, ca şi în parcuri. Covoare groase acopereau

pardoseala de piatră şi o serie de jilțuri înalte se aflau aliniate de-a lungul pereților.

În centrul încăperii se afla o piramidă mantik. Mantikul fiind un dispozitiv de redare a imaginilor vrăjilor şi magiilor de clarviziune. Piramida se sprijinea pe cinci picioare de metal, câte unul la fiecare colț şi unul în centru. Picioare înalte de un metru, piramida în sine avea cam tot un metru de la bază la vârf. Fiecare dintre fațete era o oglindă, mată pe moment deoarece ca şi restul echipamentelor din fort nu funcționa. La fiecare îmbinare dintre fațete se aflau comenzile runice pentru fațeta respectivă a mantikului.

Cagn27 folosise un mantik pentru a supraveghea câmpuri de bătălie prin intermediul ochilor, dispozitive magtek de vedere la distanță, ştia să folosească dispozitivul. Încercă să reactiveze mantikul dar nu avu noroc. Fusese complet descărcat.

După pereții laterali a sălii se găsea câte un coridor mărginit de apartamente luxoase. Pentru vizitatorii importanți.

Bătălia pentru fort părea să fi ocolit în mare parte nivelul. Găsiseră doar trei cadavre de monştrii şi nici unul de Legionar.

Cu băgare de seamă rysul ieşi pe balconul mărginind nivelul.

Fortul, aşezat pe marginea unui masiv stâncos, pe jumatate scobit în stâncă, era construit pe mai multe nivele.

În afară era format din balcoane în formă de semicerc ce deveneau tot mai mici pe măsură ce urcau către vârf. Echipa ieşise pe nivelul cel mai de sus, balconul împrejmuit de un zid neted şi solid de piatră le dădu posibilitatea să arunce o privire la împrejurimile fortului.

Munții încoronați de zăpadă continuau în spatele fortului, curbându-se undeva la Vest. În față şi est se găseau doar deluşoare acoperite de o vegetație pipernicită. Desişuri şi copăcei pipernciți, fără semne de civilizație. De obicei lângă avanposturile Legiunii se găseau comunități, de la mici sătulețe în care locuiau cei ce serveau Legiunea sau lucrau pentru ea, la oraşe mărețe.

Aici însă nu se vedea nici un semn de civilizație, nici măcar o stradă sau potecă care să indice drumul la fort.

După temperatură şi culoarea vegetației Cagn27 deduse că nimeriseră în mijlocul primăverii. Dar nu ştia cu siguranță.

Skar se interesa mai mult de ceea ce se petrecea în fața zidului de la baza fortului. Acesta, spart în mai multe locuri, rămăsese protejat de un câmp de forță care abia strălucea. Şi în fața zidului de zece metri înălțime o mulțime de demoni şi tot felul de creaturi ciudate se preumblau fără nici o grijă. Majoritatea provenind de prin ținuturile controlate de demoni şi haos. Din Iaduri.

Skar se lăsă repede înapoia zidului:

„Cred că avem o problemă."

Centurionul activă vizorul de luptă, calcula puterea câmpului magic de protecție, în comparație cu cea a demonilor. Vroia să vadă ce şanse aveau să spargă câmpul.

Măriri imagine pe o creatură stând pe un deal din apropierea zidului, lângă un rug enorm. Go-dao, demon puternic în slujba Abysului, slujind ca general pentru armiile necurate. Prezența lui era mai mult decât neliniştitoare. Se apucă să numere creaturile dar după ce trecu de o sută o lăsă baltă.

Skar transmisese comandantului cele aflate şi inspecta un tun individual de plasmă. Acesta, un scaun de tip cocon se sprijinea de podea pe un picior flexibil iar țeava groasă părea capabilă de distrugeri importante. Poate dacă reuşeau să-l pună în stare de funcționare ar fi reuşit să doboare ceva demoni cu el. Poate....

Deloc mulțumit Darr se gândea la situația în care fuseseră puşi, prinşi între peretele de piatră şi o hoardă de monştri. Nu era chiar locul pe care l-ar fi ales pentru o vacanță. Îl băgă prin draci pe Arkady cu toate că ştia că nu era vina elfului sălbatic.

Trecu pe canalul codat:

„Arkady, unde eşti?"

„Centru de control al fortului. Teea a găsit matricea cristalină a avanpostului, se pare că spiritul ce o menținea a murit dar anumite sisteme secundare pot fi reactivate dacă găsim o sursă de energie compatibilă."

„Nu! N-ai ascultat? Avem o adevărată oştire de demoni în faţa fortului.”

Arkady îi făcu semn Teei să se oprească înainte de a răspunde.

„Asta e o problemă.”

„Crezi! Ascultă, crezi că ne putem instala acolo unde sunteţi voi. Dacă e punctul de control al fortului...”

„Asta vroiam să sugerez şi eu. E loc destul şi acces la diferite nivele. Plus controlul de apărare a structurii. Cred că există apărări magice care sunt încă active, dar pe moment sunt adormite.”

„Venim acum.” zise războinicul dorian.

„Vă aşteptăm. Urmaţi locatorul Teei.”

Până ajunseră la ei Arkady şi Boro curăţaseră centrul de control şi o sală alăturată de cadavre şi instalaseră surse de lumină în sală. Centrul de control dispunea de ferestre mari protejate cu un fel de jaluzele de cristal întunecat.

Care rămăseseră întregi şi obscurau totul ce se petrecea înăuntru. În plus existau blindaje de oţel care se lăsaseră automat peste ferestre.

Rysul coborâse şi el, lăsându-l pe Centurion să ţină sub supraveghere demonii. Dacă se întâmpla ceva îi avertiza imediat.

„Şedinţă.” spuse Darr odată ce se adunară.

„Orice cale magică de transport e imposibilă.” începu direct Astera „Toate căile sunt blocate de interferenţă sau lipsă de putere. Este posibil să deschidem un portal dacă ne îndepărtăm destul de mult de fort dar încă nu ştim nimic despre lumea unde ne aflăm. S-ar putea să nu putem deschide portaluri odată ce părăsim zona de intersecţie a fortului.”

„Cortexul central e incapacitat pe moment, dacă nu-l repornim nu vom avea răspunsurile la ce s-a întâmplat aici.” Teea folosea senzorii platformei ca să se lege la semnalul trimis de Cagn27 şi să pună la dispoiţia tuturor o imagine a forţelor demonice.

„Trebuie să găsim o cale să dispărem repede. Şansele sunt foarte mici dacă e să ne luăm la luptă cu ei.” Skar deschisese

compartimentele de depozitare scoţând proviziile pe care le duceau cu ei.

„Sunt de acord.” spuse Darr „Însă trebuie să fim cu băgare de seamă. Să nu trezim interesul cetei de afară. Nu cred că mai avem puterea de-a ne croi drum prin încă o armată de demoni.”

Boro desfăcuse pachetele cu mâncare şi se alătură discuţiei cu gura plină;

„Ar fi bine să găsim sursa de energie.”

„Bine. O echipă caută sursa de energie şi alta magazia de arme. Teea rămâne cu mine, să ne ocupăm de creier şi de restul comenzilor magice ale fortului. Cagn27, du-te înapoi sus să veghezi asupra demonilor.”

Aventurierii încuviinţară şi începură să se echipeze.

Până atunci mercenarii purtaseră doar hainele de călătorie. Cum majoritatea armamentelor care se bazau pe muniţie materială fuseseră folosite în misiune mai aveau puţine arme funcţionale. Ceea ce însemna că nu dispuneau de bombe nova, cantităţi mari de pietre de foc, bombe celeste sau cu fragmentare.

Din nefericire la fel se putea spune despre pistoalele şi tunurile de mână care aveau nevoie de cristale reâncărcate energetic ca să poată funcţiona. Armele lor ce scuipau trăznete sau proiectile arzânde zăceau descărcate în cufere.

Skar bombănea în timp ce-şi prindea sacul pe spate, cu buzunare pe lateral, unde îndopă pietre de foc şi arzătoare. Îşi pusese armura de luptă flexându-şi degetele mânuşii oţelite şi luă arcul lung, clătinând capul când văzu cât de puţine săgeţi magice îi rămăseseră.

„Vezi, mai bine cu magia.”

Râse obosit Arkady, misiunea îşi spusese cuvântul şi asupra lui, rămăsese cu destul de puţine vrăji pe care le putea folosi fără a recurge la ritualuri complicate. Avea însă să-i i-a puţin timp ca să se refacă.

Boro îşi alese ce mai rămăsese din armele expendabile, îşi puse armura sa groasă şi tare, prinzând-o bine de trupul său masiv şi blănos. Rezistentă la atacuri normale şi respingea unele

vrăji directe. Purta şi arme albe dar la el se dovedeau a fi secundare în luptă. Purta pumnii Distrugătorului, ca de obicei. Nu se despărțea de ei, erau un dar care însemna mult pentru el.

Astera luă licorile magice şi baghetele ei împreună cu câteva talismane şi inele magice.

După ce se echipară, cu bombăneli şi fețe încordate, aventurierii porniră în explorarea fortului.

Fiecare echipă luase o hartă tip a avanposturilor Legiunii. Din păcate legionarii îşi modificau extensiv avanposturile aşa că nu ştiau cât de siguri puteau fi de ea.

Arkady şi Boro primiseră misiunea de-a căuta Armurăria. Situată undeva la nivelul imediat inferior celui pe care îl ocupa postul de comandă. Coborâră pe o scară răsucită de metal, exista şi alt drum mai ocolit dar pe acolo o luase cealaltă echipă.

Scara îi lăsă într-un coridor larg, fără lumină. Întunericul nu prezenta probleme pentru Arkady dar formă o sferă de strălucire care plutea în fața lor. Boro se mişca încet, mirosea aerul încercând să adulmece şi alte mirosuri în afara miasmei lăsate de cadavrele în descompunere, şi îşi pusese o bandă magică care îi permitea să vadă în întuneric, totul era de-un albastru violet dar vedea clar detaliile.

„Fii cu băgare de seamă amice, unii s-ar putea să mai fi supraviețuit.” mormăi el ridicând amuleta care i-ar fi indicat prezența energiei Iadurilor.

„Nu cred.” elful sălbatic împinse cu piciorul corpul de carcag mort. „Orice s-ar fi întâmplat aici toți atacatorii par a fi morți.”

„Vre-un ultim sistem de apărare. Nu e agent biologic, aerul e curat. Am verificat. Şi handicapații aştia sunt rezistenți la agenți biologici.” ursoidul împinse uşor o uşă, camera dovedindu-se neinteresantă, o închise la loc.

Şi Arkady găsi o uşă cu mecanismul de închidere topit de acid, după urmele lăsate. Probabil scuipatul vre-unei bestii abisale. Împinse uşor uşa cu vârful toiagului, Boro acoperindu-l.

„Să vedem ce e înăuntru!”

Încăperea era talmeş-balmeş, cu dulapuri căzute, rafturi distruse. Zeci de sticluțe, eprubete şi tot felul de aparate de sticlă ciudate împrăştiate peste tot. Pe un colț două alambicuri alchimicale rămăseseră neatinse. Pe jos zăceau corpuri de legionari, nu războinici, ci după veşminte făcând parte din corpul medical al Legiunii. Lângă, o creatură ciudată, un fel de reptilă zăcea într-o baltă de substanță urât mirositoare. Pereții purtau urme de acid, creatura probabil scuipase şi înăuntru înainte de-a omorâ săracii medici prinşi fără apărare.

„Laborator de alchimie." citi placa de lângă uşă ursoidul.

„Uite. Are două uşi." Arkady deschise a doua uşă care dădea înapoi în labirintul de coridoare. Imediat cum ieşi dădu peste un legionar mort strângând în mână o arbaletă cu puls.

Boro o cercetă, arma era descărcată, fără pic de energie.

„Hai să găsim armurăria aia. Vom avea nevoie de armele de acolo. Echipamentul nostru e descărcat. Şi armele auxiliare ne lipsesc aproape cu desăvârşire."

„Hai să o găsim atunci, nu poate fi departe." murmură elful strângând toiagul.

Pereții îşi schimbară textura, de la stâncă la un fel de material organic tare de culoare maro închis. Simboluri magice îi acopereau. Elful sălbatic le recunoscu. Vrăji de apărare a grypizilor. Până acum nu găsiseră cadavre de grypizi. De unde apăruseră?

Atinse cu scârbă peretele, încercând să-i simtă aura.

„Ti-am spus vreodată cât de mult urăsc biotehnologia?" îşi întrebă cu voce scăzută şi plină de dezgust prietenul.

„Doar de zece mii de ori." pufni ursoidul, instalând un locator la o joncțiune.

Cu toții cunoşteau aversiunea fața de bioteh a lui Arkady, pe vremea copilăriei sale se trezise atacat de o creatură a bioteh, mâzgă vie. Creatura îl „înghițise", grație puterii sale creease o piele magică care-l protejase, dar fusese nevoit să rămână timp de zile întregi în interiorul creaturii până fusese eliberat de vânătorii trimişi să-l caute, care distruseră creatura.

Cei doi se afundară şi mai adânc în labirintul de coridoare.

„Avem veşti de la Cagn27." pârîi comunicatorul.

„Ce s-a întîmplat?" întrebă Arkady.

„Câțiva demoni au atacat câmpul de forță. Nu a fost ceva organizat, doar demoni jucându-se. Câmpul a rezistat."

„Ne grăbim. Ne grăbim." mormăi Boro.

„Armurăria nu poate fi departe." Arkady îşi băgă capul într-o magazie goală.

Alt corp demonic bloca pasajul, unul mare cu colți lungi şi cap întărit parcă ar fi fost spărgător de porți.

Nedorind să-l atingă elful sălbatic folosi telekinezia şi-l îndepărtă. Telekinezia era simplu de folosit, pe mâna stângă purta un fel de mânuşă cu striații dintr-un material ca pielea dar care emitea energii magice. Cadou de la Maeştrii Arcanelor. Puterea ei se dovedise folositoare în multe situații. Strănse pumnul şi corpul demonului se strânse în sine eliberând mare parte din coridor. Permițându-le să treacă.

„Tot nu înțeleg cum de-au fost demonii aruncați în afară." îi împărtăşi el amicului său blănos.

Boro hârâi aprobându-l, continuând înaintarea.

„Se schimbă decorul."

Elful sălbatic se grăbi să vadă. Ursoidul grăise adevărul, pereții deveniseră metalici.

Nu departe dădură peste un semn ce-l recunoscu din prima. Semnul pentru arme în codul propriu al Legiunii.

„Cred că am găsit-o!"

Văzu uşa grea smulsă din perete. De obicei ar fi fost ascunsă sub o iluzie, dar se vedea că nici magia, nici blindajul gros, nu fuseseră un impediment în fața forțelor demonice dezlănțuite.

Aceeaşi furie se manifestase şi înăuntru.

„Parcă a trecut un taifun pe aici!" exclamă ursoidul privind încăperea.

Arkady nu răspunse, se aplecă, cântărind spada ruptă în două pe care o percepuse ca magică. Ceva urme de magie rămăseseră în ea dar lama fusese distrusă în întregime.

„Să mai căutăm un pic. Poate găsim totuşi ceva care ne-ar putea fi folositor.”

Amândoi se apucară să cerceteze armurăria.

Arkady găsi spade întărite cu magie, ca să taie adânc în inamic. Aventurierul le puse la loc, armele proprii erau mult mai puternice. Lângă spade găsi un arbalest, după mecanismul de tragere părea că e în stare să zvârle vârfuri la viteze extrem de mari.

„Hei, Boro! Găseşte-mi nişte vârfuri, am găsit un arbalest greu.”

Ursoidul pufni, cabinetul întreg pe care-l deschisese conținuse prafuri şi făcuse greşeala să miroasă unul. Acum strănuta fără oprire. Cu toată gravitatea situației amicul său vrăjitor nu se putu abține să nu pufnească în râs.

Boro aruncă borcanul cu prafuri, care nu se sparse ci doar se rostogoli pe podea până la prima armă distrusă.

„Pe toți zeii, locul ăsta este blestemat. Pfttt...”

„Nu te mai ține de prostii. Căutăm arme.”

„Prafurile alea ar putea foarte bine să fie arme. Doar sunt aici.”

„Atunci e numai bine că le-ai mirosit, nu-i aşa țăcănitule. Ține, ia licoarea asta, te va face bine dacă ai luat ceva magic. Şi ajută-mă cu mesele astea, e ceva sub ele.”

Odată mesele înlăturate găsiră câteva arme de mână care nu fuseseră distruse. Unele de nerecunoscut chiar şi pentru aventurieri.

Altele le recunoşteau, o lance cu vârf magic, un aruncător de quass şi ceea ce îl încântă cel mai mult pe Boro, o arbaletă grea care arunca vărfuri arzânde şi n-avea nevoie de muniție.

Arkady luă lancea şi vârful lung de douăzeci de centimetri deveni sclipitor, încărcat cu energii luminoase uşor verzui. „Funcționează!”

Boro verificase arbaleta, şi aceasta era încă în stare de funcționare, şi acum controla dulapurile sparte. Trebuiau să mai

fie ceva arme ascunse. Auzindu-l cum pufneşte prietenul său îi arătă un colț al încăperii.

„Caută acolo, ar trebui să fie un dulap încastrat în piatră."

Boro găsi dulapul. Dar cineva îl golise înainte. Găsi doar o piatră-soare.

O luă şi o arătă lui Arkady:

„Să le spunem celor de sus ce am găsit."

Arkady încuviință şi deschise comunicatorul: „Darr. Am găsit armurăria. Dar e un dezastru aici jos. Am reuşit să recuperăm foarte puține arme."

„Luați ce puteți şi întoarceți-vă" se auzi răspunsul obosit al dorianului.

Drumul de întoarcere le luă mai puțin, marcaseră calea cu locatoare. La anumite joncțiuni Arkady trasă proiecții magice, simboluri care dacă erau trecute dădeau semnalul de alarmă pentru cineva cu abilitatea de-a simți magia.

Când ajunseră la centrul improvizat de comandă Skar şi Astera îşi dădeau raportul. Nu întâlniseră creaturi a Planurilor Inferioare, dar nici supraviețuitori a Legiunii. Majoritatea armelor grele care apărau exteriorul fortului erau distruse. Ajunseseră să vadă porțile grele ale adăpostului dar acestea fuseseră topite de parcă focul Infernului însuşi se abătuse peste ele. Dar cei doi reuşiseră să bareze mai multe dintre coridoarele care duceau la exterior. Unde nu găsiseră uşi pe care să le închidă, dărâmaseră pereții. Sursa de energie pe care o găsiseră la două nivele mai jos era complet epuizată.

Darr stătea lângă Teaa murmurând ceva cu privire la un totem magic:

„Teea a detectat o altă sursă de energie undeva adânc sub noi. Nu a reuşit încă să discute cu cortexul, memoria cristalină a fost atinsă grav. Se pare că ceva a fost folosit direct asupra lui. Foc infernal."

„Deci situația noastră rămâne la fel." Arkady era dezamăgit, sperase ca Teea să obțină ceva informații de la cortex, o cale de ieşire sau măcar să reactiveze o parte a apărărilor moarte pe

moment ale fortului. Sau măcar un jurnal al fortului de unde să poată să-şi dea seama ce se întâmplase. Şi cum de fuseseră respinşi demonii în afara fortificației.

„Vreau ca toți să vă pregătiți pentru o vrajă de Restaurare Totală." zise Darr.

Magia Restaurării Totale era una greu de legat.

Efectele ei miraculoase puteau aduce pe cineva din pragul morții, sănătos tun sau putea reumple cu energie mistică pe orice mag. Dar în acelaşi timp era periculoasă, îl lăsa fără energie pe cel care o lega.

Şi mai era un aspect important al problemei în cazul aventurierilor. O magie atât de puternică creea "valuri" magice, destul de puternice pentru a fi observate şi de către un ucenic în ale Artei de la distanță.

„Vom fi detectați de către demoni." Astera desfăşurase mai multe obiecte care o ajutau în magia ritualistică, în jurul ei.

„Nu şi dacă ascundem încăperea." murmură Arkady.

„Cum, crezi că demonii sunt destul de proşti încât să nu vadă un gol de asemenea proporții în magie?" Astera trasă un simbol şi două orburi verzui luminară încăperea

Darr interveni:

„Oricum ar fi, opțiunile ne sunt limitate cât timp nu putem să ne translocăm. Sfat rapid!"

Mercenarii se aşezară la sfat, Cagn27 coborâ şi el, lăsând o dronă micuță să-i țină locul şi să transmită imaginile din exterior.

Variantele pe care le aveau aventurierii nu erau deloc îmbucurătoare.

Puteau să se baricadeze la etajele superioare şi să spere că întăririle Legiunii veneau înainte ca demonii să intre din nou în fort (fiecare avanpost al Legiunii trebuia să trimită rapoarte la intervale prestabilite, dacă raportul nu era primit atunci o echipă de intervenție era trimisă. De fapt avanpostul ar fi trebuit să aibă un mesager de urgență capabil să străbată bariera Domeniilor dar nimeni nu-şi putea da seama dacă semnalul de ajutor fusese dat.)

Ar fi putut să încerce să se strecoare pe lângă demoni şi să se îndepărteze destul de mult de avanpost în speranța că, câmpul care nu le permitea translocarea să dispară odată cu distanța. Dar atunci rămânea problema necunoaşterii teritoriului. S-ar fi putut ca realitatea lumii să nu permită transferul între Domenii la distanță de intersecția unde se găsea fortul.

Sau, în cazul cel mai disperat, să-i atace pe demoni direct distrugând amenințarea şi apoi să se îndepărteze. Ultima opțiune era aproape sinucidere, nici măcar nu ştiau câți demoni erau, Cagn27 numărase peste o sută.

Şi aceştia erau doar cei care se vedeau, existau printre demoni şi creaturi de luptă a Iadurilor. Creaturi concepute şi crescute special pentru luptă. Era un fapt cunoscut că demonii nu călătoreau niciodată singuri, întotdeauna aveau bestii de luptă după ei. Iar bestiile de luptă ale Iadurilor erau cu adevărat înfiorătoare.

După ce discutară între ei hotărâră să meargă, deocamdată, cu prima opțiune.

Şi Arkady urma să facă ritualul Magiei Restaurării Totale. Învălui încăperea cu o magie de întunecare cât timp Astera pregătea ritualul. După ce pentagrama fusese trasată şi talismanele aşezate în fiecare colț Arkady se aşeză în mijlocul ei şi începu să modeleze magia.

Energie magică exista oriunde. Problema era să o poți controla şi să o faci să se manifeste în realitate. Pentru Arkady această problemă nu exista, în venele sale magia curgea liberă, nu trebuia să apeleze la trucuri ieftine cum făceau cea mai mare parte a magicienilor.

Văzu învolburarea energiei şi mâiniile se mişcară trasând modele, voința sa presă modelul existent, schimbându-l. Văzu vraja trasată ca să împiedice vederea demonilor, pentru el era ca o cortină. Odată ce intră în model forță a altă cortină, întărind-o pe cea deja existentă.

Şi apoi modifică valurile de energie forțând o fântână de energie să explodeze în interiorul pentagramei. După care potoli

valurile vârtejului de energie, menținându-le în interiorul pentagramei. Cu ochii magiei văzu cum vârtejul se calmează şi făcu o mişcare de deschidere cu mâiniile. Forțând energia în prietenii săi.

Refăcându-le forța vitală.

După ce termină de făcut ritualul se prăbuşi pe solul rece al centrului de comandă. Rămas fără vlagă.

Boro sări lângă el cu o licoare în mână. Odată ce o bău se simți mai bine. Teea îl sprijini lângă platformă şi-i înmână un infuzor.

„Mulțumesc nu.” murmură elful sălbatic ținând-o de mână „Licoarea îşi va face efectul în curând şi îmi voi reveni.”

„Haide, nu sta să o îmbrobodeşti pe Teea. Avem de lucru.” Darr îl ajută să se ridice în picioare.

II

Astera, Arkady şi Boro urmau să coboare către nivelele inferioare cât timp Skar şi Cagn27 urmau să sigileze de tot ieşirile din fort.

Cei trei aventurieri ce coborau la nivelele de jos căutau sursa secundară de energie, aşezau lumini difuze care formau o penumbră deloc liniştitoare în coridoarele întunecate ale fortului.

Cagn27 găsi repede primul punct unde ar fi putut întrerupe un eventual atac al demonilor.

„Încolo sunt doar camere de personal şi magazii, conform schemelor avanpostului.” spuse el ridicând un braț pe care se afla lansatorul de plasmă.

„Păcat că nu putem recupera nimic din armele ce apărau intrarea, dar acelea au fost lovite cel mai rău.” murmură Skar scoțând un pumnal cu lamă magică pe care îl folosi să taie un cadru blindat de metal după care îl aşeză lângă părțile de perete dărâmate de Cagn27 cu arma sa.

„Se pare că ceilalți au reuşit să găsească o cale către nivelele inferioare. Dar sunt blocați de-o uşă blindată şi o barieră magică.” zise Centurionul topiind o altă bucată de uşă.

Rysul se mulțumi să ridice din umeri:

„Ştiu ei ce-au de făcut. Hai, mai avem o mulțime de coridoare de închis.”

„Cred că am să plasez şi nişte dispozitive explozive capcană pentru mai multă siguranță. Dacă demonii vin pe aici, atunci exploziile vor doborâ pereții peste ei.”

„Cât timp nu-i doboară şi peste noi.” murmură rysul.

Cât timp ce ei doi închideau coridoare Arkady condusese echipa până la cele mai adânci nivele săpate în munte ale fortului.

Stăteau în fața uşii de metal, bariera magică fusese relativ uşor de înlăturat. Arkady folosise un rod de anulare magică, spera doar ca descărcarea să fie destul de mică încât să nu atragă atenția creaturilor de afară.

Boro scoase o sabie cu lamă întărită de magie şi o împinse în peretele de lângă uşă. Piatra nu rezistă magiei şi lama tăie în stâncă cu uşurință. În scurt timp ursoidul decupă uşa din perete.

Arkady îşi întinse puterea şi extrase uşa din perete deschizând drumul.

Cu grijă intrară în coridorul a cărui pereți deveniră din metal cenuşiu, acoperiți cu simboluri magice. Şi un simbol pe care elful alb îl recunoscu cu uşurință, îl văzuse de destule ori în tinerețea sa tulburată.

Simbolul pentru închisoare. Ridică toiagul, oprindu-i pe ceilalți:

„Stați. Tocmai am intrat în partea închisă a avanpostului. Aici e închisoarea fortului. Nu cred că demonii au ajuns până aici. Dar s-ar putea să fie „rezidenți" încarcerați aici. Care poate au scăpat odată cu slăbirea protecțiilor magice. Sau vrăji de apărare care încă sunt active şi ne-ar ucide într-o clipită. Aici vorbim de vrăji puse de către magicienii Legiunii. Aştia ştiu ce fac."

Lumină se formă în jurul mâinii sale şi deveni un glob. Care pluti uşor de-a lungul coridorului până ajunse într-o sală rotundă. Văzând prin el Arkady îşi dădu seama că este vorba de camera gărzilor. Din încăperea rotundă porneau cinci coridoare, la capătul fiecăruia dintre ele aflându-se o celulă. Sfera pluti uşor, urmând comenzile minții lui Arkady, luminând fiecare uşă în parte. Cu toate păreau închise.

Doar atunci Arkady le făcu semn tovarăşilor lui să înainteze. Şi nu înainte de a-şi extinde simțurile testând protecțiile închisorii. Văzu vrăjile de protecție împotriva intruşilor şi folosi cuvintele potrivite de comandă ca să le desfacă.

Boro ridică arbalestul şi păşi în închisoare primul urmat de elful alb. Ultima venea Astera folosindu-şi un minim de magie într-o vrajă care le întărea rezistența.

Ochii lor erau mai buni decât imaginea transmisă prin micul sferoid, care deja dispăruse la comanda lui Arkady, văzură un rastel cu arme albe pe-un perete. Pe masa de lângă peretele drept găsiră mai multe documente, unul dintre ele fiind registrul cu prizonierii. Nu apucară să-l frunzărească când un geamăt abia auzit păru să vină din una dintre celule.

Imediat toți trei adoptară pozițiile de luptă.

Arkady nu avea curajul să-şi folosească simțurile magice, aici vrăjile de protecție rămăseseră întregi. Dar Astera folosi puterea diademei ei şi văzu aura lucrurilor din jur. Sursa de putere venea din celula a cărui coridor era cel central. De unde veni şi încă un geamăt care se înregistra mai mult în mințiile lor decât ca zgomot.

„Prima oară verificăm celelalte celule să vedem dacă mai sunt şi alți prizonieri. Doar după aceea vom lua o decizie." zise Arkady.

Astera zise încet:

„Nu putem comunica de aici cu Darr. Vrăjile de protecție sunt prea puternice."

„Du-te şi spune-i c-am găsit ceva în închisoare. Să facă bine să coboare aici. Până atunci eu şi Boro vedem dacă mai sunt şi alți ocupanți pe aici."

„Bine."

Cu precauție cei doi aventurieri cercetară celulele. Sistemul de deschidere era destul de uşor mai ales că cheile erau prinse pe un cui lângă masa cetrală. Nici nu era nevoie să deschidă uşile, puteau privi înăuntru printr-o oglindă vrăjită. Dar ochii lor erau mai buni. Cel puțin aşa credeau aventurierii. Şi era adevărat mai ales în cazul vrăjitorului care putea vedea orice acuns sub vrăji de sanctuar, camunflare sau invizibilitate.

Odată ce stabiliră că nu se afla nimeni în celelalte celule se apropiară de cea din mijloc. Acolo nu era nici un fel de oglindă şi uşa era ornată cu simboluri magice strălucind puternic.

Nu era o problemă să le dezlege, fuseseră făcute pentru a ține pe cineva înăuntru nu afară, dar aventurierii deciseseră să-l aştepte pe Darr aşa că se aşezară la masă cu toate simțurile încordate.

*****

Teea ridică automat pistolul la auzul paşilor grăbiți de lângă Centrul de Comandă, de fapt ea în mod normal nu ar fi auzit nimic, dar purta un aparat de ascultat de origine magtek care amplifica sunetele.

Era doar Darr care verificase protecțiile pe care le pusese împotriva fantomelor, umbrelor şi altor ființe demonice care se puteau strecura prin obiecte materiale, deci prin zidurile şi pereții fortului. Centrul de comandă nu putea fi penetrat fiind protejat de pereții special construiți şi inscripționați cu rune.

Războinicul dorian zâmbi când văzu tehnica ținând arma îndreptată spre el.

„Măcar funcționează?" întrebă el referindu-se la pistol.

„Cred că da. Realitatea de aici permite amestecurile magtek. Şi arma mea este magtek. Cred că va funcționa fără probleme. Dar oricum. Ai spus că ai izolat zona."

„Da. Sigiliile vor ține la distanță orice manifestare demonică care ar trce prin ziduri. Dar după cum ar trebui să ştii Teea, când vine vorba de demoni niciodată nu poți fi sigur. Ca şi vrăjitorii puterile lor sunt ciudate. De aceea e important de ştiut dacă arma ta funcționează."

Fata încuviință cu capul. În timpul misiunii partea ei fusese de suport, fără implicare activă în luptă dar observase ceva ciudat la tovarăşii ei de luptă.

Fusese de puțin timp cu banda lui Darr, Teea provenea de pe o lume periferică a Domeniului Fell, o lume care permitea amestecurile magtek, fiind o lume mică şi periferică nu existau chiar aşa de multe posibilități pentru cineva cu aptitudinile ei. Plecase din satul ei natal cu vise de mărire dar se trezise capturată de o expediție a ata-orcilor însoțiți de spriggani din astral. Ca şi sclavă a lor ar fi avut o viață mizeră, şi destul de scurtă. Dar fusese salvată de-o bandă de războinici dorieni şi hymiri care interceptase sclavagiştii. O lăsaseră într-o comunitate doriană.

Acolo o găsise Darr care îi oferise o şansă în banda sa de mercenari.

Teaa nu-i văzuse până atunci în acțiune cu adevărat. Parcă erau diferiți. Ştia că aveau droguri de luptă la dispoziție, care îi împiedicau să simtă emoții, luase şi ea la un moment dat, dar nu era la fel.

În special Darr şi Arkady. De obicei păreau să ia totul ca o glumă dar erau gata să omoare cu sânge rece şi să ia decizii care influențau soarta a mii de persoane.

Darr se aşezase lângă ea examinând pictogramele de pe tableta din mâna ei.

„Cum merge cu cortexul?"

„Este ars rău de tot, dar încerc să extrag cât de multe date pot. Îți spun de pe acum că Legiunea foloseşte un sistem complicat de criptare a informațiilor. Sunt sisteme materiale, nu teh sau magice. Deci nu pot fi trecute fără cheia materială de deschidere."

„Ştiu. Legiunea e învățată să-şi protejeze secretele. Vezi dacă totuşi poți să scoți ceva. Sau să porneşti sistemele defensive ale fortului. Dacă mai funcționează careva."

„O să încerc. Pot să te întreb ceva Darr?"

„Cum să nu."

„Tu şi Arkady. Nu păreți a fi afectați la fel ca restul, la fel ca noi de întreaga situație, vreau să spun. Până şi Cagn27 e mai afectat decât voi şi el este pe jumătate maşină."

„Simplu Teea. Arkady e vrăjitor, şi nu orice vrăjitor. Este unul foarte talentat. Pentru el situația noastră este mai mult teoretică. Nu vede moartea şi viața aşa cum le vedem noi. Astera, cu toată magia ei este un copil pe lângă el. Iar eu sunt dorian. Am fost cu askarii, războinici de elită a rasei mele, sistemul meu psihic şi fizic e conceput ca să poată intra în starea de luptă. Nu simt oboseala şi alte emoții non-necesare într-o stare de luptă. Askarii sunt antrenați şi întăriți pentru a fi experți ucigaşi. Suntem făcuți pentru a fi un fel de armată formată dintr-o o singură persoană. Şi crede-mă asta şi suntem. E normal să-ți fie frică Teea. Doar să nu o

laşi să te stăpânească. O laşi să treacă prin tine şi-ți continui misiunea."

„Înțeleg." murmură tehnica

Războinicul dorian luă de la brâu un pumnal cu lamă deaptă, mânerul făcut din lemn fier şi lama părând a fi mai mult ca un dinte decât din metal. Mânerul era inscripționat cu mai multe glife.

I-l înmână Teei.

„Este Dintele Lupului. Poate trece prin orice piele de demon oricât de groasă ar fi. Până acum ai fost la suport dar în situația actuală va trebui să ai armele potrivite pentru o confruntare cu prietenii noştri de afară. Ai grijă de el."

„Mulțumesc Darr."

„Acum hai să vedem ce are Astera de spus."

„Astera?"

„Tocmai vine să ne spună ceva."

„Dar n-a folosit comunicatorul. De unde ştii. Nici măcar cu implantul nu pot să o aud."

„Am unele capacități. Sunt limitate, totuşi pot să deosebesc paşii Asterei." râse tăcut dorianul.

Deschise comunicatorul:

„Skar, Cagn27. Cum o duceți?"

Răspunsul rysului se auzi printre paraziți:

„Dacă vrei să spui cum muncim, atunci să ştii că am reuşit să blocăm majoritatea coridoarelor care duc la exterior. Până acum n-am găsit semne de infestare demonică. Câțiva spori lăsați în urmă pe ici pe colo dar Cagn27 i-a curățat pe toți. Acum izolăm coridorul principal. După aceea ne ducem la garaje şi țarcuri. Poate găsim ceva folositor acolo. Să ştiți că oricine a invadat locul acesta a făcut o treabă bună, totul este distrus în întregime."

„Continuați-vă treaba. Vreau toate căiile izolate. Şi lăsați câteva cadouri pentru oricine ar vrea să intre. Şi nu vreau să-ți aud ironiile Skar."

Rysul se mulțumi să râdă şi închise comunicarea.

Cagn27 aştepta lângă el, nu era prea vorbăreț. Sistemele sale magtek foloseau un mestec de energii astrale şi archaotek, funcționând în realități ce respingeau tehnologia. El fusese creat, nu născut ca ceilalți. Partea organică din el fusese o rasă umanoidă asemănătoare oamenilor de pe o lume creată de zei. Dar bătăliile dintre zei distruseseră lumea, el avusese norocul de-a fi găsit, aproape mort, de către un vas inter-domenii al Colecționarilor care căuta artefacte. Proprietarul vasului, un tekmag, îşi dăduse seama că locuitorii lumii fuseseră modificați de zei şi-i făcuse o propunere. Avea să-l salveze cât timp îl servea timp de douăzeci şi cinci de ani. Şi îl salvse. Îmbunătățindu-l, adăugându-i archaotek şi sisteme suplimentare tek. Transformându-l într-o creație magtek. După ce anii de servitudine se terminaseră, Cagn27, cum era numit acum, colindase Domeniile fără vre-un scop precis. Până ce Darr îl luase sub comanda lui în trupele dorienilor. Şi când Darr devenise comandantul unei companii de mercenari, Cagn27 îl urmase.

Aşa că înarmat cu răbdarea unei maşini aştepta, verificând funcționabilitatea armurii, având în vedere că folosise o mare parte de energie în tăietorul energetic ca să închidă coridoarele.

Rysul se întoarse privind coridorul întunecat.

„Haide uriaşule, să muncim în timp ce amicii noştrii se distrează."

Şi porni, privirea sa pătrundea cu uşurință întunericul, vraja lăsată de Arkady peste ochii lui permițându-i să vadă în întuneric, urma să rămână pentru ore întregi. Lansatorul de vârfuri cristaline rămase la brâu dar în mână ținea o sabie lungă uşor curbată la vârf, cu irizații roşiatice.

Cagn27 mormăi ceva de neânțeles şi-l urmă pe coridor. Cu armele pregătite.

*****

Arkady stătea în închisoare. Nu era psionic aşa că nu simțea starea spirituală a încăperii, dar cu toate acestea detecta, mai bine spus mirosea magia vechea care permease locul.

Fortul Legiunii scăpăra cu magie, bătălia produsese tulburări magice ce pur şi simplu disrupeau realitatea dar aici jos simțea cu totul altceva.

Ceva antic şi corupt. Puterile sale nu-l înşelaseră niciodată. Arkady flexă degetele formând magia de indentificare. O vrajă simplă, greu de sesizat. Dar tocmai fiind atât de slabă nu dezvălui nimic.

Cu demonii de afară nu avea curajul să încerce mai mult.

Se învinovățea că-i adusese pe aventurieri în Fortul Legiunii. Poate dacă ar fi ales altă haltă pentru părăsirea Domeniului. Fuseseră destule dintre care să aleagă. Dar crezuse că aici vor fi în siguranță, mai ales că misiunea îi lăsase obosiți pe toți.

Iar acum se găseau cu demoni la uşă. Mari. Urâți, răi. Nu sclavi a forțelor demonice, nu creaturi damate. Ci demoni în toată urâțenia şi puterea lor.

Deocamdată nu văzuse decât demoni simpli. Puternici, întradevăr, dar fără echipamentele pe care le aveau la dispoziție oştile Iadurilor.

Lăsă să-i scape o răsuflare grea.

Boro veni lângă el cu o privire îngrijorată pe față:

„Simți ceva prietene?"

„Nu Boro. Doar o presiune puternică. Nu văd campionii lor. Oştenii lor de elită. Demonii pe care i-am văzut erau bestii de luptă. Dar de obicei sunt conduse de căptenii demonice. Şi campionii lor."

„Acum te plângi că nu avem inamici destul de puternici."

„Nu, nu mă plâng amice. Dar mi-e teamă că nu văd o cale de ieşire. Chiar cu puterile noastre unite cum am putea să stăvilim un şuvoi de demoni."

„Eşti pesimist. Asta e problema ta." mormăi Boro „Demonii nu pot intra sau ieşi din acest Domeniu. La fel ca şi noi."

„M-aş simți mult mai bine dacă aş şti cu siguranță. S-ar putea ca ei să dețină puterea de-a deschide portaluri. Şi atunci să vezi petrecere prietene. Poate ar fi trebuit să încercăm să ne strecurăm cât mai departe de acest loc."

„Arkady. Te rog. Taci. Mă faci să-mi fie mie frică când vorbeşti aşa."

Vrăjitorul se mulţumi să formeze o altă vrajă. Simţurile i se ascuţiră. Auzul, văzul, mirosul. Toate deveniră supersensibile. Inclusiv simţul de-a vedea aura celor din jur.

Simţi putreziciunea locului.

Ceva emana dinspre celula securizată. Nu-şi dădea seama prea bine ce. Bariera închisorii îl oprea să investigheze mai îndeaproape.

Înainte să încerce străpungerea barierei Darr apăru, urmat de Astera.

„Am auzit că cineva a rămas în viaţă." zise dorianul.

„Nu ştim exact. N-am vrut să deschid porţile celulei. Cine ştie ce prizonier e înăuntru." răspunse Arkady.

Astera flutură un sceptru în direcţia uşii acoperite de simbolui.

„Să vedem ce e înăuntru. S-ar putea să fie un legionar care şi-a găsit adăpost înăuntru. Unde să fie în siguranţă."

Ursoidul luă aruncătorul de pe masă:

„Sau s-ar putea să fie un prizonier primejdios care ne va ataca imediat ce deschidem uşa." mormăi el.

Darr stătu pe gânduri. Putea să încerce să deschidă celula după cum spusese Astera. Dar riscul prezentat de ursoid era mare. Dacă prizonierul îi ataca ar fi putut să fie nevoiţi să folosească magie puternică. Şi o dată ce foloseau magia de luptă toţi demonii care stăteau în afara fortului ar fi ştiut.

„Arkady, simţi ceva, nu-i aşa?"

Elful alb indică celula:

„Ceva este înăuntru. Ceva periculos. Nu e vorba de vre-un membru a Legiunii. Atât măcar pot să-mi dau seama. Din nefericire barierele celulei mă împiedică să-mi dau seama exact ce este înăuntru."

„Atunci n-avem de ales. Va trebui să deschidem celula. Dar să luăm toate măsurile de precauţie posibile. Arkady!"

„Voi încerca. Ar fi de preferat să folosim un dispozitiv magtek.”

„Ca să paralizăm prizonierul?” Boro ridică un cilindru lung încrustat cu rune din taşca sa „Crezi că un rod de paralizie ajunge?”

„Să speră că da. Dar păstrează şi paralizatorul neural. Doar în caz.”

Ursoidul mormăi ceva şi extrase din taşcă un fel de capişon cu o serie de fire groase țesute în el. Firele străluceau potolit continuând în spatele capişonului într-o țesătură extrem de complexă în care erau prinse diferite pietre strălucitoare.

Capişonul venea pus pe capul persoanei care se dorea a fi menținută în stare de inconştiență. Odată activată plasa, în termeni simpli, mintea era bruiată, până şi cel mai simplu gând era imposibil. De obicei erau folosite pentru a imobiliza magicienii ca să nu-şi poată forma vrăjile.

„Să începem.” le spuse simplu Darr.

III

Chiar şi având acces la protecțiile închisorii uşa se dovedea a fi foarte bine protejată. Astera pregăti scena pentru ritual, întărind vălul care ascundea închisoarea şi trăgând simboluri sacre care ar fi trebuit să țină orice ar fi fost în celulă înăuntru.

Arkady examinase lacătul celulii şi trasă un simbol ce pluti arzând în aerul din fața uşii. Simbolul se dizolvă lăsând în urmă o serie de rune aprinse pe cadrul uşii.

Alt simbol strălucitor se formă la dorința vrăjitorului elf alb. Alte rune străluciră. De data aceasta pe uşa celulei însăşi. Simți forțele ce țineau uşa închisă slăbind.

Aplică al treilea simbol şi vraja ce-o ținea închisă se dispersă.

Uşa era deschisă.

Rămăsese doar închizătoarea materială.

Pe care Boro o deschise cu o cheie masivă şlefuită în bronz. Şi trase de uşa celulei.

Interiorul era adâncit într-o beznă totală.

Grijuliu, sub acoperirea armei lui Boro şi sceptrului Asterei, Arkady lăsă o sferă de lumină să intre în celulă. Urmând-o cu paşi mici, strângând toiagul în mâna dreaptă gata să trimită trăznete în orice atacator.

Celula era aproape goală.

În afara unei cuşti în formă de cub, ținută deasupra podelei de către patru suporți metalici uşor înclinați ce ieşeau din podea sprijinindu-se câte unul pe fiecare parte laterală a cubului. Suprafața cubului era acoperită de rune şi alte simboluri magice. Menite să țină prizonierul înăuntru, fără puteri.

Arkady putea să vadă în interiorul cubului prin anumite procese magie ale cubului însuşi. Şi ceea ce vedea nu-i plăcea deloc.

Forma energetică părea un glob în continuă mişcare şi transformare, cu mai multe tentacole.

Cum cubul îi dădea o stare de somnolență continuă era puțin probabil ca ființa dinăuntru să-l simtă pe Arkady. Vrăjitorul însă nu dorea să i-a riscuri inutile, magia se formă într-un scut, învelindu-l.

Studie cu atenție ființa.

„Este din Domeniile Astrale." Darr venise lângă el cu mâna strângând mânerul spadei.

„Ne poate ajuta?" Boro se mişcase de-a lungul peretelui cu aruncătorul de vârfuri arzânde în mână.

„S-ar putea. Ființele astrale au puteri ciudate. Şi, mai important, de obicei pot tranzita în astral." Darr se uită la simbolurile ce acopereau pereții cuştii.

„Atunci să încercăm să vorbim cu ea."

Astera ridică sceptrul:

„Comunicarea este imposibilă cu toate sigiliile. Cineva a vrut să fie a naibii de sigur că orice este ființa va rămâne închisă aici."

Mişcarea creaturii îi făcu pe toți patru să reintre în poziții de luptă.

Tentaculele se rotiră şi deveniră mai groase. Creatura pluti aproape de pereții cuştii provocând sigiliile să lumineze de parcă s-ar fi activat ca răspuns la apropierea creaturii. Apoi urmă o altă strălucire mult mai puternică. Arkady proba uşor pereții ca să vadă dacă putea deschide o comunicare cu creatura fără să întrerupă sigiile.

Proba declanşă o reacție din partea cuştii.

Descărcarea electrică ar fi prăjit cu uşurință o ființă obişnuită dar Arkady o absorbi şi o întoarse împotriva apărării. Înlăturând o vrajă de protecție.

Şuierături ciudate veneau de la comunicatorul lui Boro, Teea încerca să-i contacteze prin interferența închisorii.

La semnul lui Darr, Boro părăsi celula şi perimetrul blindat al închisorii. Unde putea comunica cu Teea. S-ar fi putut ca tânara să fie în pericol, dar atunci ar fi folosit un semnal de ajutor.

„Teea. Ce doreşti?” mormăi în comunicator

„În primul rând nu mă lăsați singură, locul ăsta e sinistru. Dar Skar vrea să vă vorbească, este jos în garaj şi se pare c-au găsit ceva probleme. Stai că ți-l dau, îți zice el. Afară totul e tăcut, ființele demonice par să se războiască între ele.”

„Boro, mă auzi?” vocea rysului îi întrerupse.

„Da Skar. Care este problema?”

„Nu ştiu ce faceți voi acolo sus dar tocmai ne-am trezit cu vre-o zece demoni ieşiind din resturile unei nave aeriene. Cred că erau pe aici de înainte, în gaura lor. Dar acum se mişcă de parcă ar fi auzit ceva. Deocamdată încă se strâng. Cred că în curând vor încerca să se răspândească prin fortăreață.”

Boro gândea ca un soldat: „Câte ieşiri. Puteți să-i țineți acolo?”

„Erau două, dar una am blocat-o. Deci rămâne doar una. Nu ştiu dacă îi putem elimina pe toți fără să atragem atenția celor de afară. Dar mi-ar plăcea să am un pic de suport magic. Arkady dacă se poate. Ca să-i căsăpim bine. Cagn27 crede că s-ar putea să fie mai mulți nenorociți din aceştia în jur.”

„Bine. Venim acum. Evitați pe cât posibil confruntarea, ascundeți-vă.”

„Doar grăbiți-vă.”

Skar închise comunicatorul şi se uită la ceata de creaturi demonice ce ieşea prin carcasa vasului aerian. Erau ființe demonice slabe, prădători de talie mică, un pic mai mari decât un câine lup dar asemănătoare la trăsături. Acoperiți în întregime cu țepi şi cu colți-sabie lungi, erau periculoşi pentru soldații obişnuiți.

Însă nu şi pentru cei doi aventurieri.

Rysul purta armură magică completă, flexibilă, dar extrem de rezistentă în timp ce armura lui Cagn27 era cu greutate distrusă.

Problema lor era alta, şase ființe demonice ieşiră din vasul distrus. Iar aceştia erau războinici înarmați cu iatagane grele şi

purtând armuri de metal însângerat. O lovitură de iatagan demonic putea tăia adânc în orice armură, în trecut fuseseră văzuți folosind bombe şi licori de luptă. Câteodată purtau arme ascunse.

Şi mai rău. Erau inteligenți.

Dovedeau asta mişcându-se încet. Coordonând bestiile.

Cagn27 ridică brațul spre cel mai apropiat războinic, țintiind capul alungit cu trei creascături osoase în sus. Folosind viziera Cagn27 putea trimite un puls de quass cu precizia unui țintaş de elită. Şi-l omora imediat pe demonic.

Însă aştepta. Nu dorea să strice planurile lui Darr. Şi cum duşmanii cercetau cu grijă garajul cavernos era sigur că restul aventurierilor aveau să ajungă mai repede decât creaturile demonice la locul unde se ascundeau ei.

Boro îi transmisese lui Darr ce se întâmpla, comandantul dorian le comandase imediat aventurierilor să iasă din închisoare. Dacă erau demoni în garaj atunci şi Teea s-ar fi putut să fie în pericol.

Odată uşa închisă Astera rămânea să o păzească. Boro pornise la pas rapid să se alăture Teei în camera de comandă.

Darr şi Arkady se mişcau neauziți prin coridoarele întortocheate. Arkady îşi pusese magia la treabă încercând să simtă forțele demonice în timp ce Darr îşi mişca degetele pe apărătoriile de pe braț treziind la viață energii protectoare în jurul său. Armura ce-o purta avea îmbibate pietre de putere ce-i ofereau anumite calități în luptă.

Şi-n timp ce fugeau, atinse mânerul spadei de pe spate, purta un gladius magic la brâu dar nu era arma sa favorită. Pentru asta avea spada de pe spate. Lama dreptă, cu tăiş pe ambele părți. Mânerul, împodobit cu piatră neagră avea mici încrustații de albastru. Lama strălucea cu putere.

Imediat ce atinse mânerul simți forța armei.

Căci spada numită „Cântecul Vântului" ținea închis un afreet, un demon al aerului, o ființă puternică a cărui simplă prezență în mâna sa îl îndruma în luptă, făcându-l să se mişte cu o viteză fenomenală. Dar odată ce-o trăgea din teacă spada simțea nevoia

să se hrănească cu viața duşmanilor umplându-l pe cel ce-o purta cu energie nemăsurată. Oricine purta „Cântecul Vântului” nu se simțea niciodată obosit.

„Unde sunt?” dorianul cobora pasajul larg prin care se ajungea la garaj.

„Încă se țin lângă vasul aerian avariat.” răspunse Skar în şoaptă „Parcă ar aştepta ceva.”

Auzind răspunsul Arkady înclină capul. Ceva nu era în regulă cu situația. De unde apăruseră creaturile demonice pe neaşteptate. Şi cum de stătuseră ascunse fără să devasteze fortul. Demonii de rang mic erau extrem de proşti. Şi distructivi, doar animale fără stăpânii lor. Elful alb era paranoic din fire aşa că întreaga situație îi mirosea urât.

„Boro, ai ajuns la Teea?” murmură în comunicator.

„Nu încă, dar sunt aproape.”

„Când ajungi fii cu ochii în patru şi rămâi mereu alături de ea. Trebuie să o ținem în siguranță.”

Darr confirmă ordinul, Boro era prieten bun cu Arkady dar până la urmă Darr comanda banda şi avea ultimul cuvânt.

Câinii demonici erau înceți la minte dar compensau prin alte simțuri. Şi unul prinse mirosul lui Skar. Răgetul lui îi alertă pe ceilalți. Inclusiv pe războinicii demonici.

Care îşi ridicară armele studiind cu atenție caverna. Sângerîii aveau ochii buni, patru de fapt, vedeau în spectre imposibile pentru oameni. Unul dintre ele detecta sursele de căldură. Şi detectară căldura emisă de rys.

Cagn27 poziționă brațul cu aruncător şi proiectilul de quass explodă fața războinicului. Apoi fără grabă ieşi în fața celorlalți.

Rysul sări cu agilitte peste vehicolul răsturnat după care se ascunseseră. Spada sa stralucea cu energie şi tăie curat capul câinelui demonic prea curios. După care făcu o piruetă prin aer atacând următorul războinic. Scutul său de mână opri iataganul şi sabia tăie cu precizie brațul. Lăsând în urmă un ciot la care ființa demonică se uita cu mirare. Uimirea-i fu de scurtă durată, lama spadei reveni ca un fulger retezându-i capul.

Câinele demonic ateriză pe rys doborându-l, colţi clămpănind la o palmă de faţa sa.

Cagn27 nu putea să-l ajute. Avea propriile probleme, buzduganul său zdrobise un câine demonic dar doi războinici îl încolţiseră, iataganele zgâriaseră armura şi nu dorea să-i testeze prea mult rezistenţa împotriva armelor demonice.

Prinse cu pumnul braţul creaturii mai apropiate şi-o trase aproape coborând buzduganul în capul încoifat. Lovi atât de tare încât căpăţâna demonică explodă.

Braţul în armură fu prins în gură ca de cleşte de alt animal. Colţii care în mod normal ar fi injectat otravă se rupseră în armura tare.

Dar şocul îl făcu să scape buzduganul. Cu mâna liberă smulse creatura schelălăind şi-o aruncă în alt războinic.

Pumnul său se energiză şi proiectilul de quass îşi făcu treaba transformând în substanţă lichiefiată alt câine-demon.

Între timp rysul scăpase de atacatorul său împuţit tăiindu-l după ce-l lovise cu micul scut în cap pe altul ameţiindu-l.

Gheare strălucitoare ieşiră pe pumnul lui Cagn27 şi intrară adânc în gâtul următorului războinic cornos care-l crezuse fără apărare.

O umbră trecu pe lângă ei ca vântul şi se avântă în luptă, despicând cu uşurinţă doi inamici. Continuându-şi atacul Darr sări în aer şi lama tăie alt duşman cu precizie. Ce mai rămăsese dintre ei fură loviţi de-o rafală de vârfuri magice ca nişte cioburi.

Eliberată de Arkady, ce se ridicase în aer, levitând în interiorul hangarului ca să-i poată vedea pe toţi inamicii.

Aventurierii răsuflau greu. Cagn27 şi Skar un pic obosiţi. Darr nici măcar nu obosise, singurul care obosise era Arkady care se văzuse nevoit să mascheze descărcarea magică în acelaşi timp ce lupta.

Imediat Cagn27 verifică carcasa de unde ieşiseră demonii, timp în care Skar inspecta personal fiecare cadavru. Vroia să fie sigur că erau cu toţii morţi. Văzuseră şi înainte demoni care se prefăcuseră morţi ca să poată prinde victimele de aproape. Arkady

îi contactă pe Boro şi pe Teea, dar demonii de afară păreau să nu fi „auzit” desfăşurarea de energii din interior. Continuau să se războiască între ei.

„Nu-mi place deloc.” murmură pentru sine elful alb.

În carcasă se căsca un tunel aproape vertical care dispărea în pământ şi rocă. Darr îi ordonă lui Cagn27 să-l închidă. Acesta folosi un tăietor de plasmă, magma curse înăuntru. După ce întrerupse fluxul roca se răci devenind tare. Arkady se lăsă în genunchi şi trasă simboluri de protecție peste roca răcită de răsuflarea sa înghețată. Magia urma să protejeze împotriva pătrunderii prin acel loc.

*****

Astera descărca trăznete în mulțimea adunată în fața ei. Transformând în cenuşă orcii şi porcitaniile ce-i urmau. Din spatele ei țăranii pe care îi salvase îi strigau numele cu ardoare. Întinse mâna şi transformă într-un rug căpetenia atacatorilor.

Drept mulțumire că-i salvase țăranii o numeau conducătoare şi-i aduceau daruri. Oşteni se adunau în jurul ei, războinici bine înarmați şi înflăcărați. Gata s-o urmeze în cuceririle ei. Oraş după oraş cădeau în fața ei.

Viziunea dispăru, se afla în închisoarea mucegăită şi întunecată, cu cuşca direct în fața ei. Fără şă-şi dea seama intrase în celulă.

Automat se uită dacă vrăjile de legare fuseseră disturbate.

Nu se vedea nici un semn. Doar cea care permitea comunicarea de afară înăuntru. Şi aceea fusese înlăturată de elful alb. Sceptrul ei radia magie protectoare, împiedicând influențe nefaste să o atingă. Şi pe lângă el, ea mai dispunea de o grămadă de talismane şi farmece.

Şopti în comunicator. „Boro, ați văzut ceva?”

Vocea groasă a ursoidului nu se auzi şi numai atunci îşi aminti magiciana că transmisia era imposibilă în perimetrul închisorii.

Un fior rece îi trecu prin şirea spinării, parcă simţind un atac.

Se trase doi paşi în spate aşteptând cu sufletul la gură ca vre-un atacator să iasă din întuneric. Cum nici un atacator nu se materializă formă o lumină în vârful sceptrului şi odată ce întunericul dispăru se mai linişti un pic.

Atentă, cu ochii mereu pe cuşcă părăsi celula.

Trântind uşa după ea.

Ceva în celulă o făcuse să se simtă mică şi vulnerabilă. Răsuflă greu şi se aşeză la masă aşteptând ca ceilalţi să se întoarcă.

*****

Supraveghiind încăperea ursoidul stătea aproape de Teea, acoperind intrările cu armele sale grele. Mirosul său fin l-ar fi avertizat dacă vre-o fiinţă demonică se apropia, la fel şi amuleta ascunsă sub armură.

Aşa că reacţionă instantaneu trimiţând un vârf arzând în perete când văzu stafia ridicându-se din podea.

Teea sări de lângă cortex cu pumnalul dat de Darr în mână.

„Ce se întâmplă?"

„Am văzut o stafie, un spirit rău a poporului meu." răspunse nesigur ursoidul.

Femeia verifică instrumentele platformei. Arătau zero absolut privind manifestările spectrale.

„Eşti sigur Boro. C-ai văzut acea manifestare? Instrumentele mele spun că nu este nimic aici."

Mârâiind ursoidul o aprobă „La fel simt şi eu. Dar am văzut ce-am văzut. Şi n-am halucinaţii provocate de stres."

Deschise comunicatorul:

„Darr, am văzut ceva. O groază a tribului meu. Este imposibil să fie aici, atât de departe de casă."

„Rămâi cu Teea. Cagn27 împreună cu Skar închid ultimele tunele şi vin înspre voi. Arkady şi cu mine mergem înapoi în închisore să vedem ce facem cu prizonierul nostru."

„Am înţeles." răspunse Boro.

Arkady se uită de-a lungul coridorului ce ducea la primă poartă a închisorii. Îi făcu semn lui Darr să se oprească. Magia îi spunea că ceva nu era înregulă, o disturbare în realitatea Domeniului.

Ochii săi, viziunea magică, nu-i arăta nici un pericol.

Strânse mânerul toiagului pregătind în tăcere o vrajă.

Umbra trecu prin rocă, apărând tăcută în spatele celor doi aventurieri. Gheare lungi, spectrale, ieşiră din perete astfel încât să-l poată tăia în două pe Darr dintr-o singură lovitură. Şi o creatură atât de puternică l-ar fi ucis cu o singură mişcare.

Concentrată pe ținta primară, creatura nu văzu mişcarea fluidă a toiagului lui Arkady. Trăznetul verzui cuprinse creatura de parcă ar fi ținut-o într-un câmp de forță. Apoi o sfărmă într-o grămăjoară de particule.

Dorianul rămase atent, în poziție de luptă.

„De unde ai ştiut?" întrebă în grai de luptă.

„N-am ştiut prietene. Doar în ultima clipă am simțit-o."

„Să ne grăbim. N-am recunoscut creatura. Poate este din astral."

„Astera!" confirmă temerea ce le trecu prin minte amândorora Arkady.

În timp ce fugeau Arkady mormăi:

„Cred că a fost un fel de asasin. Am văzut creaturi asemănătoare în Kemset dar niciodată una ca asta. Am strania presimțire că nu e singură. Trebuie să vedem dacă are legătură cu ființa din închisoare."

Darr încuviință din cap şi activă comunicatorul:

„Teea, ceva mişcare pe afară?"

„Da. Demonii s-au strâns la un loc. Cred c-au început un fel de ritual. Condus de-un demon ciudat. Emanațiile de energie sunt puternice şi continuă să crească. Alții, vânători, probează scutul care înconjoară Fortul. Ca şi cum ar căuta o crăpătură.?"

„Continuă să-i monitorizezi. Anunță-ne imediat dacă asaltează scutul. Şi vezi dacă poți să porneşti vre-unul din mijloacele de apărare. Cagn27 te poate ajuta."

Închise comunicatorul.

Ajunseseră la închisoare.

Astera îi aştepta, un nimb de protecție în jurul ei. Aşezase câteva mine magice pe marginea încăperii, capcane pentru entități magice care încercau să intre neanunțate.

Arkady fu din nou lovit de putreziciunea locului.

Darr înaintă la uşa celulei „Să vedem ce e cu prizonierul nostru."

Astera murmură ceva şi deschise uşa celulei lăsându-i pe cei doi să intre, ea rămânând în urmă. Vederea i se încețoşă şi văzu din nou scenele de glorie.

Arkady deschise o pecete şi extinse contactul.

Ființa dinăuntru se mişcă, „vorbiind", explicându-şi situația ca răspuns la întrebarea mută a vrăjitorului.

Era o ființă a Planului Astral. O ființă puternică care atacase caravane, nave, vase traversând astralul. Le văzuse ca o intruziune în domeniul ei personal. Folosindu-se de ființe mai mărunte se apărase de cei trimişi s-o vâneze. Îi oprise pe primii. Dar următorii fuseseră o echipă de elită a vânătorilor Legiunii. Folosind un vas astral legionar o capturaseră şi-o aduseseră aici. Unde chiar şi închisă simțise atacul demonic.

Puterile ei i-ar fi permis să fugă înapoi în Astral, dar cuşca o ținea pe loc. Se oferi să-i ajute pe aventurieri să scape în schimbul eliberării sale ca să se poată întoarce acasă.

Arkady întrerupse contactul cu entitatea. Simțea ceva bătrân în ea. Şi rău. Dar ființele astrale puteau fi şi bune şi rele. Iar de obicei viața lor număra în secole.

Mâna lui Darr îi atinse umărul.

„Te simți bine?"

„Da. De ce?"

„Eşti în transă de ceva timp. Am crezut că eşti posedat. Astera m-a asigurat că nu e cazul dar nu sunt dispus să-mi asum riscul."

În timp ce Darr vorbea văzul vrăjitorului devene tulbure. Îl văzu pe Darr ca prin ceață, îngenunchiind în fața sa. Văzu cripte

de când timpul deschizându-se, înăuntru codexuri de magie veche, a căror înțelesuri erau ascunse de milenii i se dezvăluiau doar lui. Puterea creştea în el, devenise o forță printre Domenii.

Cu un efort de voință vederea i se limpezi. Şi vrăjitorul era prea experimentat ca să creadă că totul fusese o vedenie.

Înainte să poată reacționa Astera strigă de la uşă.

IV

„Demonii au trecut de scut! Teea spune că sunt cel puţin o duzină dintre cei mari.”

„Să mergem.” zise sec Darr.

Arkady închise protecţia pe care tocmai o disturbase şi-l urmă pe comandantul dorian. Era timpul, încă o dată, să-şi testeze puterile, să-şi măsoare forţele împotriva duşmanilor săi. Accepta încercarea ca pe un test şi exercitarea magiei ca pe un joc periculos. Un joc pe care îl jucase de multe ori. Şi până acum supravieţuise. Se aflase şi înainte în situaţii fără ieşire, şi cumva supravieţuise.

Avea să supravieţuiască şi acum.

Odată ce părăsiră interferenţa închisorii comunicară cu ceilalţi deveni posibilă. Demonii umblau ca şi cum n-ar fi avut o ţintă precisă dar făcuseră o gaură în zid şi se revărsau liniştiţi. Mici fiinţe asemănătoare cu liliecii dar mutate de puterile demonice zburau pe pereţii exteriori.

Ciripind în limbajul lor straniu. Căutând o intrare.

Alte fiinţe demonice, patrupezi masivi, quntari, se repeziră la ce mai rămăsese la resturile intrării maiestuase a Fortului. Deschizându-şi drumul ca nişte uragane de putere.

Infanteria demonică îşi croii drumul prin coridoarele fortului. Căutând să urce către nivelurile superioare unde demonii „miroseau” viaţă. De parcă demonul ce-i controla ştia unde îi sunt inamicii şi că inima fortului se pregătea să bată din nou.

Cei trei aventurieri se grăbeau pe coridorul lung, urmau să se întâlnească cu Skar şi Cagn27 la o intersecţie pe care o blocaseră şi Skar o considera teren bun de luptă.

În timp ce fugeau Arkady îşi întări prietenii cu vrăji de suport, înzecindu-le viteza şi forţa fizică. În jurul său pielea

magică, groasă, ca de piatră, se forma cu uşurința zecilor de ani de experiență.

Acum că demonii îi găsiseră putea să-şi desfăşoare întreaga forță de care dispunea.

Alergând lângă el Darr strânse mânerul „Cântecul Vântului", prinzând puteri. Talismanele sale magice prindeau viață oferindu-i puteri suplimentare pe care în curând demonii le vor simți pe pielea lor. O aură de foc îl înconjură, urma să-i ardă adversarii. Păstra alte puteri închise deocamdată, avea să aibă nevoie de ele în curând. Aruncând o privire la prietenul său îşi dădu seama că acesta trecea din nou prin transformarea în o creatură a magiei astrale.

Tocmai de aceea îl prefera pe Arkady altor vrăjitori. Poate era singuratic şi încăpățânat dar în momentele în care magia se dezlănțuia devenea ceva cu adevărat de văzut. Şi rezervorul de magie a elfului alb părea nesecătuit. Văzu irizațiile întunecate acoperind vrăjitorul ca şi irizații stacojii în jurul toiagului.

„Boro, ai grijă de Teea." zise în comunicator Arkady „Cred că vor încerca un atac direct asupra centrului de comandă."

Magia se răspândea în corpul său. O simțea întărindu-l.

Darr dădu pe gât o licoare care urma să-i dea grația unei feline.

Astera îşi pregătea şi ea magia, gata să cheme aliați în ajutor sau să lovească în demoni cu magie celestă.

Erau pregătiți de bătălie. Şi urmau să lupte până la ultima suflare. Să ia cât mai mulți demoni puteau cu ei. Iadurile urmau să-şi amintească vreme lungă de ceata lui Darr.

O explozie de foc marcă declanşarea primei mine lăsată de Cagn27. Bestiile demonice erau rezistente la foc dar mina avusese forța direcționată.

Două creaturi fură transformate în cenuşă. Celelalte rămaseră descumpănite, dărâmaseră baricada ridicată în grabă de aventurieri dar acum se dară înapoi zăpăciți. Demonii din spate văzură şi le ordonară să se arunce în baricadă.

Şi asta şi făcură pulverizând-o.

Demonii vroiau să ia ființele aflate în fort în viață. Ca să se poată juca în voie cu ele.

Demonul ce conducea oastea drăcească îşi ridică capul masiv, ca cel de berbec, cu gura plină de colți masivi, lăsând să-i scape un muget de bucurie. Stăpânul său urma să-i fie recunoscător pentru carnagiul oferit. Brațele masive indicară trupei de troli masivi de fier să treacă la atac. Urmați de-o ceată de demoni minori.

Alte ființe zburătoare se ridicară de la sol căutând canale de intrare la nivelele superioare.

Restul demonilor rămaseră deocamdată alături de căpetenia lor.

*****

Cagn27 aruncă o bombă în josul coridorului, explozia ei ucigând instantaneu demonii. Îi aruncă în Abys împrăştiindu-le esența.

Următorul demon îşi iți capul de după colț şi primi bulgărele de quass în plin. Alte două bestii patrupede năvăliră în intersecție căutându-şi duşmanii.

Muriră aparoape instantaneu sub două săgeți otrăvite trase cu îndemânare de Skar cu arcul său magic. Provizia sa de săgeți ucigaşe era limitată dar îi oferea un avantaj important în lupta de la distanță.

Demonii intrară în forță în intersecție.

Lamelari, urmați de quntari şi demoni cu brațe lamă. Îi urmau alte tipuri, rasele demonice erau multitudine.

Însă pentru aventurieri nu conta. Erau doar alți inamici care trebuiau distruşi.

Darr le bară drumul, lama de forță despicând creaturile demonice, armurile şi pieile diavoleşti opunând o rezistență minimă. Iar viteza şi precizia dorianului erau de neegalat. Trei, patru demoni fură ucişi înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Dorianul dansa cu lama ucigând tot ce întâlnea în calea sa, demonii se buluceau peste el dar zburau înapoi ucişi sau rupți în bucăți.

Torentul de foc celest curăță alți demoni, Astera folosindu-şi sceptrul ca să controleze puterea.

Dar masa de demoni continua să se reverse în intersecție. Şi acum veneau demoni puternici, a căror energii le egalau pe cele a aventurierilor.

O creatură demonică jumătate caracatiță, jumătate scorpoin, lăsând o urmă slioasă pe podea invocă magia aruncând un torent de sulițe de energie haotică în aventurieri. Scutul lui Cagn27 străluci când o suliță îi atinse umărul.

Creatura fu strapunsă de vârful înghețat trimis de Arkady.

Săgeți solare trase de rys opriră valul de monştrii pe moment, exploziile de lumină dăunându-le, dar un vânt magic îl prinse şi-l aruncă într-un perete.

Arkady luă o baghetă de la brâu şi îi descătuşă puterea. Ceea ce urmă fu de nedescris. Torentul de foc arse demonii în întregime. Nici măcar demonii puternici nu rămaseră în viață. Bagheta avea o singură folosire dar puterea ei era devastatoare.

Cum prietenii săi se dăduseră la o parte elful alb folosi altă baghetă să lanseze un roi de vârfuri înghețate în trolii de fier ce dădeau la o parte demonii minori căutând să intre în luptă. Vârfurile de gheață trecură prin pielea de fier a trolilor ca prin unt. Şi cum fiecare vârf de gheață avea un metru şi jumătate, unele trecură prin câte doi adversari încurcând mişcarea hoardei.

Umbre masive năvăliră în intersecție, vrăjitori demonici din casta niwuh. Urmați de mâncătorii lui Uhul. Săgețile lui Skar ricoşară, pulsul lui Cagn27 fu reflectat într-un perete de apărările magice. Chiar şi Darr, care sărise înapoi în intersecție cu spada fulgerând, fu aruncat înapoi de vrăjitoria Iadurilor.

Arkady aruncă o slabă de proiectile luminoase în timp ce Astera formă o vrajă ce respingea energiile demonice.

Văzând că ființele demonice nu dau înapoi, Arkady se concentră legând magia sa cu cea a mânuşii telekinetice.

Pulsul de forță aruncă demonii în spate şi prăbuşi tavanul tunelului.

Întregul fort se cutremură sub energia eliberată.

Dar rămaseră cu câțiva demoni puternici de luptat în intersecție. Şi aceştia aveau să-şi vândă scump viața.

*****

Boro văzu primul atacatorii. Un gargui şi-un paianjen enorm. Cum ajunseseră în coridor nu ştia, probabil pe la etajele superioare, existau destule coridoare pe care nu le închiseseră acolo.

Nu mai conta.

Paianjenul fu prins într-o capcană lăsată de Arkady şi transformat în cenuşă. Garguiul deveni atent, strângându-şi aripile se apropie de centrul de operatiuni.

Făcându-i semn Teei să stea lângă platformă Boro se strecură ocupând un loc de unde avea o țintă clară asupra creaturilor.

Vârful arzând făcu o gaură în stomacul garguiului.

Alte creaturi înaripate aterizară pe platformele din apropiere alertate de şuierăturile şi răgetele celui aflat pe moarte. Ursoidul îi lăsă să se apropie ucigându-i metodic cu arma de distanță. Pe ultima o lăsă să explodeze în sigiliul pus de Darr.

Doi gargui se lansară ca nişte proiectile din penumbra coridorului. Pe cât era de masiv, Boro se feri cu uşurință de ei. Erau prea aproape ca să mai tragă în ei, apucă lancea găsită în fort. Lama se energiză şi trecu direct printr-o aripă, smulgându-i creaturii un urlet de durere. Continuă trecerea implântându-se în gâtul celuilalt, lăsând să țâşnească un sânge gros negricios.

Creatura lovi cu ghearele ei lungi ursoidul, doar ca să vadă cu mirare cum lunecă neputincioase pe scoarța magică care îl acoperea pe Boro, o mică vrajă dată de centura groasă de piele de dragon pe care acesta o purta.

Vărful lăncii reveni intrând în burta garguiului.

Şuieratul pistolului cu plasmă îl făcu să-şi întoarcă capul.

Teea stătea în cadrul uşii cu arma fumegândă. Proiectilul ei transformase creatura ce se strecurase pe perete ca o insectă pregătită să sară pe spatele ursoidului, într-o grămadă de masă vâscoasă.

Rânjind Boro aruncă cât colo corpul fără de viață al garguiului.

„Treci înăuntru. Arkady a spus să te apăr. N-aş vrea să fiu în jur dacă află că noua lui prietenă nu mai este întreagă."

Teea, neştiind ce să spună rămase pe loc. Filtrase cu Arkady în timpul misiunii dar vrăjitorul elf alb era taciurin şi greu să-ți dai seama ce gândeşte.

În luptă să stai pe loc este o greşeală.

Creatura demonică cu şase picioare leonide, corp de liliac, coadă de scorpion şi două membre lungi care îi ielşeau de pe spate se strecurase pe coridor. Țepi lungi acopereu pielea groasă transformând-o într-o armă de temut în arsenalul demonilor.

Ființa lovi locul unde fusese Teea cu o secundă înainte, Boro se aruncase trăgând-o în interiorul camerei de operațiuni.

„Stai pe loc!" strigă ursoidul la fată.

Şi apucă aruncătorul magic.

Bulgărele de magie lovi creatura dar n-avu destulă putere să o omoare. Rănită, lovi cu ură în ursoid.

Scutul ce-l apărase de ghearele garguiului straluci puternic dar nu suportă lamele ascuțite. Trecură şi îi loviră armura.

Din aliaje ştiute de făurarii Olyntului, modelată cu grijă de către aceeaşi magi-făurari, modelată pe exterior în basoreliefuri reprezentând momente istorice glorioase din lupta ursoizilor armura îl costase o grămadă pe Boro. Dar îşi merita banii.

Opri lamele creaturii demonice. Şocul era acolo, dar lama doar îndoise armura în preajma pieptului.

Furios Boro se mişcă cu o agilitate greu de crezut la un ursoid. Purta pumnii Distrugătorului, dăruiți de către Arkady. Când se energizară prinse gâtul creaturii, țepi lungi se formară pe ele şi începu să tragă viața din creatură. Care nu se lăsă, lovi cu lamele şi cu coada cu vărf-lamă. Boro se ținu bine, cu toate că era lovit peste tot. Îşi împlântă lamele de pe cealaltă mână în gâtul creaturii.

Cu o ultimă smucire urâtania muri.

Tot timpul Teea stătuse cu „Dintele Lupului” în mână pregătită să lupte dacă era nevoie, nu avusese curaj să intervină. Nu numai că îi era frică dar cu experienţa ei limitată l-ar fi putut lovi la fel de uşor pe ursoid ca şi pe inamic.

Pericolul fusese înlăturat pentru moment, monstrozitatea ce încă se mai scutura uşor pe podeaua plină de sânge provenind de la mai multe specii, fusese ultima care trecuse de capcanele puse de apărători.

*****

Între timp la nivelele inferioare ale Fortului lucrurile stăteau rău.

Demonii forţaseră tunelul, magia lor topise roca redeschizând tunelul şi valul de demoni îi despărţise pe aventurieri după ce o căpetenie demonică fusese ucisă de Arkady şi explodase într-o mare de magmă ce topise până şi trupurile demonice. Marea de magmă îi lovise pe aventurieri, scuturi de magie oprind cu greu roca încinsă zburând cu viteză în jurul lor.

Darr şi Arkady fură împinşi în sus în timp ce Cagn27 şi cu Astera fură forţaţi spre închisoare de zecile de mâncători şi demoni de luptă, împinşi de la spate de niwuh care îşi folosiseră puterile ca să lanseze un atac infernal masiv asupra mercenarilor.

Skar se găsea sub dărâmături şi sub cadvrele a patru quntari şi doi călăi demonici. Ultimul dintre călăi folosise halebarda încărcată de magia iadului, retezase mâna rysului şi-n timp ce acesta omora un quntar halebarda intră în coastele sale. Armura nu putuse face faţă magiei iadului şi vârful lung alunecase înăuntru.

Skar murise sub loviturile halebărzilor, călăii demonici lovind cu ele fără milă, simţind o plăcere imensă să chinuiască războinicul.

Arkady ridică mâna eliberând o serie de discuri de energie rotitare, a căror margini ascuţite trecură prin călăi zdrenţuindu-i, transformându-i în bucăţele.

Darr aruncă ultimele bombe cu gheață pe care le mai avea, efectul asupra demonicilor era instant.

Totuşi se vedeau împinşi în spate.

„Nu-mi place să mă retrag în fața servitorilor Iadurilor." mormăi Arkady folosind toiagul să trimită trăznete în demonicii ce se adunau în coridorul ce urca povârnit, cu trepte tăiate în piatră.

Darr tăcea, încercând să contacteze restul cetei, mai ales cei doi membri care fuseseră împinşi spre închisoare. Cagn27 era un veteran dar Astera era încă o novice după regulile mercenarilor.

Avea dreptate. Cagn27 se retrăsese spre închisoare deoarece o considera opțiunea tactică cea mai bună. Văzuse călăii demonici intrând în intersecție în forță, ştia că nu le putea face față aşa că intrase în coridoare lăsând mine magice în urmă.

Fiecare mină producea un vortex de energie care tăia orice, barând calea urmăritorilor. O trăsese pe Astera după el. Sigiliile închisorii urmau să le ofere un adăpost temporar împotriva hoardei de creaturi demonice ce nu mai părea să se termine.

După calculele sale uciseseră o grămadă de demoni, mult mai mulți decât văzuseră inițial în afara Fortului. Asta însemna că spre deosebire de ei forțele Iadurilor aveau acces la portaluri.

Ajuns la porțile închisorii trimise un baraj de proiectile de plasmă în spatele său de-a lungul coridrului înainte să le închidă.

„Reactivează protecțiile!" vocea sa bubui la Astera care privea împietrită în gol

Văzând că nu se mişcă, Cagn27 o scutură puternic, repetând ce spusese.

Magiciana reacționă ca în transă scoțând o baghetă lungă de sub robele largi şi rosti repede vraja ce readuse sclipirea în porțile închisorii. Însemna că vrăjile de protecție reveniseră la viață.

Aveau timp să răsufle, vrăjile de protecție ce apărau porțile erau acolo de milenii şi ținuseră departe intruşii de orice fel.

Ceea ce nu avea să-i împiedice pe urmăritorii lor să încerce să intre. Deja uşile erau izbite de forțe enorme. Şi nu doar simpla forță brută a demonilor ci de forțele magiei Iadurilor.

„Locul cel mai sigur e în celula unde este închisă creatura astrală.” Astera arătă cu bagheta celula cu pricina.

Imediat. Să le lăsăm câteva cadouri.”

Deschizături apărură în armură şi mine ieşiră afară. Mine plate de formă rotundă. Cu dexteritate Cagn27 le aşeză astfel încât să acopere întreaga parte centrală a închisorii.

După aceea se retrase înapoia uşii celulei, gata să o închidă imediat ce creaturile demonice intrau în închisoare.

Mintea înfricoşată a Asterei era plină de imagini. Imagini de groază, arătându-i ce avea să i se întâmple când demonii aveau să rupă protecțiile şi să intre înăuntru. Ceea ce era iminent.

Cagn27 era concentrat lângă uşă, armamentul său individual fiind capabil să omoare câțiva demoni înainte să închidă uşa.

Viziuniile nu-i erau adresate lui, vocea îi era clară numai magicieniei. În curând demonii aveau s-o devoreze. Ea ripostă furioasă, camarazii ei vor veni îndepărtând demonii. Ființa îi arăta marea nesfârşită de creaturi ale Iadurilor care îi împingeau prietenii tot mai departe, şi alții aşteptând în jurul Fortului.

Îi arăta chinurile la care erau supuşi magicienii de către demoni, timp de sute de ani. Până când se plictiseau şi îmbibau sufletul într-o maşină infernală servind demonii pentru eternitate în durere.

„Eu te pot apăra” murmură ființa „Îți pot transfera puterea ca să deschizi o poartă inter Domenii” continuă să-i şoptească „Îți vei putea salva prietenii.”

„Dar cum te pot ajuta.” murmură Astera „Sigiliile care închid cuşca sunt peste puterea mea de-a le desface.”

„În peretele de Vest se află un compartiment secret. Pune mâna pe piatra neagră netedă şi rosteşte cuvântul – deschide -.”

Astera îi urmă îndemnul. Cagn27 nu văzu, preocupat să distrugă o stafie care se strecurase cumva prin uşă. Astera atinse piatra netedă, o bucată de perete ieşi în afară, un compartiment mic de piatră în care se afla un obiect cilindric scurt, cam cât mânerul unei spade de două mâini, gravat cu ideograme ciudate.

Magiciana îl luă cu atenție.

„Acum desfă vrăjiile obişnuite de protecție.” murmură mieros vocea.

Vrăjile simple închizând cuşca fură uşor de desfăcut.

Sigiliile de protecție erau cu totul altă poveste. Acestea erau puse cu magie străveche, magie puternică care nu se lăsa uşor modelată.

Cagn27, total absorbit de ceea ce se întâmpla afară, mai ales că tot mai multe stafii treceau de poartă, nu văzu ce făcea magiciana.

Aşa că nu observă Astera îndreptând micul rod spre fiecare sigiliu, murmurând vrăji pe care nu le cunoscuse cu câteva momente înainte.

Cu fiecare sigiliu desfăcut ființa devenea din ce în ce mai insistentă. La fel şi demonii de afară care erau pe punctul de-a distruge poarta şi năvăli în închisoare.

*****

Arkady lansă o strălucire ce acoperi coridorul formând un scut impenetrabil. Respingea orice vibrație negativă aşa că pentru demoni era ca şi cum ar fi fost mreu împinşi înapoi de-o presiune enormă. Cum artefactul ce genera zidul avea propria sursă de putere Arkady îşi păstra propriile puteri intacte.

Când simți ceva.

Ceva puternic. O sursă de energie magică care creştea. Nu mai întâlnise de mult o asemenea prezență magică. De la primele sale întâlniri cu Puterile.

Creatura închisă în cuşcă. Ori ea, ori vre-o mare căpetenie a demonilor venise ea însuşi după ei.

Primiseră şi o veste bună, Teea activase câteva dintre armele ascunse ale Fortului, golemi de piatră ieşiră din pereți şi începură să strivească demonii.

Două porți blindate se închiseră blocând Camera de operațiuni.

Darr îi pansase rana lui Boro şi apoi cei doi se apucară să formeze o baricadă improvizată. Şi pregăteau ultimele bombe de foc şi gheaţă.

Elful alb era mai îngrijorat de ceea ce simţea. Energia magică se transforma, modelul trecând de la calm complet la furtună. Transformându-se într-o tornadă.

Arkady strânse un talisman ce-l purtase mereu la gât în ultimele cinci decenii, sperând că nu va fi nevoie să îl folosească.

*****

În cuşcă, fiinţa energetică lăsă să-şi curgă tentacolele în afară. Aproape toate sigiliile fuseseră deschise. Puterea entităţii cuprinse tot mai bine rădăcini în mintea magicienei, hrănind-o cu viziuni umitoare, în acelaşi timp întunecând mintea fiinţei în armură ce stătea la uşă. Lucru care devenise mai uşor odată ce sigiliile fuseseră desfăcute.

Încă puţin.

Ultimul sigilu se dizolvă, ştergându-se din existenţă. Şi odată cu el şi magia ce ţinea închisă fiinţa astrală.

Fortul se cutremură când cuşca explodă pur şi simplu, bucăţile aruncând-o cât colo pe Astera şi pe Cagn27.

Eliberată, fiinţa se schimbă. Devenind tot mai mare şi luând formă concisă. Tentacule de energie loviră nebuneşte în jur în timp ce revenea la forma ei normală.

Aripi enorme de liliac se formară bătând aerul, un braţ gros cât un trunchi de copac prinzând formă materială. Gheare lungi cât lamele de spade tăiară aerul. Alte două braţe spectrale se formară, unul dintre ele apucându-l pe Cagn27. Gheara astrală străpunse armura şi corpul cu uşurinţă. Tentacolul magic intră în Astera care scoase un urlet de teroare.

Spiritul ei era devorat de ceea ce eliberase.

Creatura lovi cu braţul spărgând uşile şi rupând pereţii celulei. Protecţiile nu contau pentru puterea sa. Simţe o sursă de energie magică, undeva mai sus.

Îşi aminti de fiinţa care îl chestionase mai devreme.

Şi cu un muget se ridică. Dărâmând fortul în jurul lui.

Arkady văzu forţa veniind spre ei, ca o tornadă de energie magică.

Strigă disperat la ceialţi: „Veniţi lângă mine. Acum!"

O trase pe Teea de lângă cortex. Darr şi Boro îl cunoşteau şi săriră lângă el.

Magia îi înconjură, formând un glob învolburat de magie albastră care ţâşnii prin perete în afara zidurilor Fortului şi îi depuse pe un deal din apropiere neatinşi.

Tocmai în timp, căci întregul fort se cutremură şi începu să se dărâme.

O creatură gigantică ieşea de sub ruine, sfărmăturile fiind aruncate din jurul său.

Vrăjitoru elf alb recunoscu fiinţa şi-şi dădu seama de ce simţise putreziciunea în închisoare.

Fiiţa ce distrugea Fortul nu era o fiinţă a Domeniului Astral, nici măcar nu era o creatură magică obişnuită.

Era un Prinţ a Iadurilor, unul dintre Marii Demoni.

Care îi căuta pe mercenari acum că era liber. Îi simţi şi când îi văzu un tentacol spectral încă ţinând-o pe Astera ca pe o păpuşă coborâ la nivelul lor.

„Ha. Ha. Ha. Aţi fost atât de uşor de păcălit." râsul demonului cutremură pământul.

Arkady nu spuse nimic. Îşi aduna forţele. Darr ţinea sabia ridicată cu vârful spre capul monstrului, prin minte trecându-i diferite planuri de luptă, abandonându-le unul după altul, nu ştia cum ar putea distruge Prinţul Iadurilor.

„Ar trebui să vă mulţumesc. N-aş fi reuşi să mă eliberez fără ajutorul ei."

Astera fu mişcată ca o păpuşă bine arcuită.

„Doar cineva cu inima bună care credea într-o cauză dreaptă putea să folosească rodul de desfacere. De aceea servitorii mei n-

au putut să mă elibereze odată ce-au distrus fortul blestematei Legiuni. A trebuit să vă aştept închis în acea cuşcă oribilă unde m-au pus Gardienii Legiunii. Acum că nu ştiu că sunt liber îi voi lovi cu toate forțele. Voi stârpi mii de legionari dintr-o singură lovitură.”

Acum portaluri se deschideau peste tot în jurul lor lăsând să iasă trupe demonice, de la creaturi animalice netrebnice la vrăjitori puternici a demonilor.

Un plan trecu prin mintea războinicului dorian. Dar îi trebuia timp ca să-l pună în aplicare. Făcu semn lui Arkady, codul lor secret a mâiniilor transmitea informații rapid. Acesta îi dădu de înțeles că a priceput mesajul.

Corpul Asterei fu coborât direct în fața lor de tentacolul translucent, fiind transformat în cenuşă, care fu împrăştiată repede de vânt.

„Boro. Ai grijă de Teea prietene.” zise încet Arkady atingând talismanul de la gât.

Tânăra femeie nu pricepea, dar ursoidul fusese prieten multă vreme cu Arkady şi cam ştia ce urma să se întâmple. Aşa că o apucă pe Teea şi o trase în spatele lui.

Sfărmând talismanul Arkady eliberă puterea dinauntru.

Ştia că nu avea nici o şansă împotriva unui Prinț a Iadurilor. Aşa că în loc să folosească vrăji se deschise puterii transformându-se pe sine cu ajutorul talismanului.

Magia curse în el, venindu în el de parcă ar fi detestat ființa demonică. Controlul său asupra torentului de magie era doar parțial. Creştea văzând cu ochii, transformându-se într-o ființă titanică, vag umanoidă, de energie astrală. Un titan aproape la fel de mare ca ființa demonică, înconjurat de-un nimb magic.

Pumnul său lovi prințul demon în falcă silindu-l să dea înapoi.

Apucând doi demoni puternici îi aruncă în ceilalți unde explodară cu putere nemaivăzută. Prinse tentaculele spectrale ce vroiau să-l biciuiască şi le rupse. Ceea ce smulse un urlet de durere demonului uriaş.

Demonii mai mici se dară înapoi, un picior a titanului aruncând cete de ei prin aer.

Marele Demon își reveni și un torent de energie verzuie se revărsă din gura lui. Împroșcând titanul ce devenise Arkady.

Care căzu în genunchi.

Dar vrăjitorul nu se lăsă, eliberă trăznete din palme lovind demonul.

Însă lupta era inegală. Arkady avea puteri impresionante dar nu se putea pune cu un Prinț al Iadurilor. Energii stacojii izbucniră din ochii prințului demon lovind corpul titanuui, dar unde trăznetele lui Arkady avuseseră efect minim durerea produsă de focul demonic era inimaginabilă.

Schimbând tactica Arkady se aruncă la gâtul demonului lovindu-l cu pumniii în față. Fiecare lovitură lăsând explozii de lumină.

Dar brațul înzăuat al demonului îl prinse. Destul ca tentacolele astrale să-i înfășoare torsoul. Țepi spectrali înfloriră pe tentacule strapungând trupul titanului. În timp ce colți lungi se înfipseră în umăr. Otrăviindu-l cu energii haotice.

Capul lui Arkady se lăsă pe spate lăsând să-i scape un urlet de durere. Ochii îi scăpărară și o explozie de lumină celestă aruncă demonul în spate.

Aducându-și aminte de prietenii lui Arkady trimise o salbă de trăznete albe în dușmanii ce-i înconjuraseră pe mercenari transformându-i în grămăjoare de praf.

Prințul demon reveni la atac, prinzându-l cu brațele groase în timp ce tentacole spectrale cu țepi îl biciuiau fără încetare. Arkady bară câteva lovituri și izbi și el cu pumnii.

Gheare astrale crescură pe mâiniile titanului și furie astrală sfâșie în pielea magică a demonului. Energie astrală se ciocni cu energie diavolească.

Explozia de lumină îi orbii pe cei ce priveau lupta titanică. Alte tentacole, de data asta cât se poate de materiale din ce părea a fi magmă, loviră titanul astral, în timp ce alte tentacole i se

încolăciră în jurul picioarelor încercând să-l trântească la pământ. În timp ce demonul vomita acid

Cât era Arkady şi cât era puterea astrală nimeni nu putea ştii dar ghearele tăiară tentacolele cu uşurinţă şi alte trăznete astrale izbiră ca nişte ciocane Prinţul Iadurilor. Împingându-l să cadă în genunchi.

Însă demonul era un Lord şi se ridică scoţând un muget ce cutremură cerurile. Opt braţe crescură şi umplute de energie îl prinseră pe titan. De data aceasta vomită energie diavolească arzându-l complet pe titan.

Care apelă la ultimele puteri şi emise o rază celestă ce reteză braţele diavolului. Dar era surclasat, un alt şuvoi de energie îl aruncă pe spate, tot ars. Arkady reveni la forma sa iniţială, deabia răsuflând.

„Şi acum mori!!!!!" urlă Prinţul Iadurilor ridicând braţul gata să-i nimicească pe aventurieri.

Când o bardă enormă tăie braţul spectral. Un gigant în armură de luptă astrală ieşise din un portal albăstrui. Şi nu era singur. Alţii îl urmară. De mărimi impresionante mânuind arme magice intrară imediat în luptă lovindu-l din toate părţile pe demon.

Doborându-l sub asaltul lor combinat.

Văzând sfera de lumină din mâiniile lui Darr, Arkady reuşi un zâmbet slab.

Recunscuse în salvatorii lui pe Venerabilii Gardieni a Legiunii. Prin portaluri apărură alţi membri a Legiunii. Vrăjitori, mistici, şamani, biomanţi, wakari. Însoţiţi de trupe de asalt grele. Cei care îl închiseseră pe Prinţul Iadurilor şi înainte.

Şi aveau s-o facă din nou.

Fuseseră chemaţi de Darr odată ce călătoria interplanară devenise posibilă după ce Prinţul Iadurilor fusese eliberat şi-şi chemase slujitorii lângă el.

Arkady era grav rănit dar magia unor pietre de viaţă îl menţinea conştient. Refăcându-l. Acceptă ajutorul lui Teea ca să se ridice şi zâmbi când văzu demonul aruncat la pământ.

Da. Venerabilii Legiunii îşi ştiau treaba şi nu aveau să-l scape din nou.

Iar o parte din prietenii lui supravieţuiseră. Pe moment doar atât conta.